

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับมัธยมศึกษา

สามสหายนักสืบ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ระดับมัธยมศึกษา

เรื่อง

สามสหายนักสืบ

วิริยะ สิริสิงห

เรื่อง

พินิจ มนรัตน์

ภาพ

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

เลขทะเบียน	6596 ๓.5
เลขที่	
วันที่	11 ธ.ค. ๖9

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “สามสหาย
นักสืบ” สำหรับระดับมัธยมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๒๘

(นายพจนอม แก้วท่าเน็ด)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่อง “สามสหายนักสืบ” ระดับมัธยมศึกษา เล่มนี้ กระทรวงศึกษาธิการมอบหมายให้ นายวิริยะ สิริสิงห เป็นผู้เรียบเรียง และ นายพินิจ มนรัตน์ เป็นผู้วาดภาพประกอบ เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ได้จากการประชุมปฏิบัติการจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านซึ่งกรมวิชาการได้จัดขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กทั้งภาคราชการและเอกชน มาร่วมประชุมพิจารณากำหนดเค้าโครงเรื่อง กำหนดผู้เขียน พิจารณาออกแบบและภาพประกอบ และมอบหมายให้ นางสลุย โรจนสโรช เป็นผู้ตรวจขึ้นสุดท้าย

หนังสือเรื่อง “สามสหายนักสืบ” มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้แก่เด็กในเรื่องการรู้จักใช้วิจารณญาณ การคิดหาเหตุผลโดยใช้วิธีเชิงวิทยาศาสตร์ และได้แทรกความรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของชาวชนบท ลักษณะการเขียนเชิงนิยายให้ความสนุกสนานชวนติดตาม มีภาพประกอบสวยงาม จะช่วยส่งเสริมการอ่านมากยิ่งขึ้น กรมวิชาการจึงจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับมัธยมศึกษา พิมพ์ครั้งแรกจำนวน ๔,๕๐๐ เล่ม เพื่อแจกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ แล้วมอบให้องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่ายสำหรับโรงเรียนและหรือผู้สนใจในโอกาสต่อไปด้วย

กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการ ฯ และผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

(นายวิเวก ปางพุมพิงศ์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๐ มกราคม ๒๕๒๔

๑. ผี

เด็กสามคนวิ่งจากถนนหน้าบ้านแยกไปตามทางเดินสู่ลานกว้างด้านหลังซึ่งติดกับป่าละเมาะ ขวัญวิ่งนำหน้า เขาอายุสิบสี่ปี ร่างกายแข็งแรงสมลักษณะของเด็กชนบททั่วไป ผมสีดำเป็นเงาประกายเมื่อกระทบแสงแดด ขวัญหันไปมองเด็กสองคนที่วิ่งตามมา แล้วกระพริบตาช้า ๆ

“เร็ว ๆ หน่อยซี” เขาเร่ง

จอม เด็กชายวัยสิบสามปีเร่งฝีเท้าขึ้นอีกแต่แบ่งเจิม เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบวิ่งรั้งท้ายแย้งว่า “แบ่งไม่ชินทางเหมือนพี่ขวัญนี่”

จอมกับแบ่งเจิมเป็นพี่น้องกัน ทั้งสองมาพักผ่อนในวันปิดเทอมที่บ้านลุงและป้า ซึ่งอยู่ตำบลรอบนอกของอำเภอเมือง จังหวัดหนึ่ง

ในภาคเหนือ มารดาของเด็กทั้งสองตามมาคอยดูแลพวกเขาที่จริง แต่สุขภาพของเธอไม่แข็งแรงนัก มักใช้เวลาส่วนใหญ่พักผ่อน พวกเด็ก ๆ จึงเล่นสนุกวิ่งชนไปทั่วหมู่บ้าน

ขวัญเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อและแม่ เคยตามพ่อไปเที่ยวกรุงเทพ พักที่บ้านของจอมและแบ่งเจิมหลายครั้ง แต่จอมกับแบ่งเจิม นั้นแบ่งจะมาพักที่บ้านนี้เป็นครั้งแรก ดังนั้นขวัญจึงพาเด็กทั้งสอง ซอกซอนไปทุกหนแห่งเท่าที่จะหาไปได้

เด็กทั้งสามพากันไปยังบ้านนายบุญมี เพื่อดูพิธีไล่ผีที่เข้าสิงนางชุ่มภรรยาของนายบุญมีเอง

“จนถึงหรือยังพี่ขวัญ” แบ่งเจิมถามอีกเพราะวิ่งจนเหนื่อยแล้ว

“อีกนิดเดียว” ขวัญตอบทั้ง ๆ ที่ยังวิ่งนำหน้าอยู่ “เลยบ้านลุงไปหน่อยเดียว”

ลุงที่ขวัญกล่าวถึงคือ นายทองใบ ชายวัยสี่สิบเศษไทยยามประจำหมู่บ้าน มาขออนุญาตปลุกเพิงอาศัยอยู่ท้ายบ้านของขวัญ ต่อมานายทองใบได้ชวนนายบุญมาอาศัยอยู่ด้วย ขวัญอยากเลี้ยงไก่ชน นายทองใบจึงรับอาสาคอยดูแลไก่ให้ ทั้งยังได้ตัดแปลงยกพื้นเพิงพักให้สูงขึ้น ใต้ถุนบ้านทำเป็นเล้าไก่ ขวัญเลี้ยงไก่ชนหนุ่มรุ่นกระตังไว้ห้าตัว ไก่ชนตัวเมียลักษณะงามอีกสี่ตัว และนั่งสร้อยไก่ชนตัวเมียหนึ่งในสี่ตัวกำลังพักไข้อยู่เจ็ดฟอง

“ไล่ผีเป็นอย่างไรหรือขวัญ” จอมถามบ้าง “ไล่ผีออกไปแล้วผีจะไปไหนเล่า จะมาเข้าตัวคนดูไหม”

“เดี๋ยวก็เห็นเองน่า” ขวัญตัดบทเพราะไม่รู้จะอธิบายอย่างไร

ขณะนี้เด็กทั้งสามวิ่งออกมาพ้นอาณาบริเวณบ้านของตนแล้ว
ขวัญซีมือไปยังหลังคาบ้านหลังหนึ่งที่อยู่เบื้องหน้า พลางบอกว่า
“หลังนั้นแหละ อีกนิดเดียว”

บ้านนายบุญมีเป็นเรือนชั้นเดียว ยกพื้นไม่สูงนัก ที่ชานเรือน
หน้าบ้านมีผู้คนออกกันอยู่นับสิบคน ทุกคนต่างเพ่งมองเข้าไปข้างใน
ตอนที่ขวัญพาน้องทั้งสองขึ้นไปสมทบบนชานเรือนนั้น “หมอ” กำลัง
ทำพิธีไล่ผีอยู่

“ลุงปุ่นขอทางหน่อยซี” ขวัญสะกิดบอกชายที่ยืนอยู่ข้างหน้า
“อ้อ นายขวัญ เข้าไปข้างหน้าเลย” นายปุ่นเปิดทางให้เด็ก
ทั้งสามได้เข้าไปดูพิธีไล่ผีจนถึงแถวหน้า

ชายคนทำพิธีไล่ผี ใคร ๆ เรียกกันว่าคุณหมอ เป็นคนวัยกว่า
ห้าสิบปีแล้ว แต่ท่าทางยังแข็งแรง นุ่งกางเกงขาวว้างสั้นเรียกว่า
กางเกงขาก๊วย ใส่เสื้อคอกลม และมีผ้าขาวม้าห่มเฉียงไหล่ หมอนั่ง
ขัดสมาธิพนมมือ ถือท่อนหวายเส้นเล็ก ทำปากขมุบขมิบอยู่ข้าง ๆ
หญิงคนหนึ่งที่นั่งนอนเหยียดยาวอยู่บนเสื่อกลางห้อง ข้าง ๆ ตัวหมอมี
ย่ามใบเชือกอีกใบหนึ่ง

หลังจากว่าคาถาอาคมเสร็จแล้ว หมอฟาดหวายลงกับพื้นข้าง ๆ
ตัวตั้ง ควับ ควับ ปากก็ถามว่า

“แกมาจากไหน”

“กูไม่บอก กูไม่บอก” หญิงที่นั่งนอนอยู่บนเสื่อยืนยันว่า ตะโกน
เสียงดังแข่งกับหมอ พลางขยับตัวจะลุกขึ้นนั่ง

“เร็ว ๆ ช่วยกันจับแขนจับขาไว้” หมอร้องบอกให้คนที่ยืนดู

อยู่ใกล้ ๆ ช่วยกันจับคนไข้ มีชายสามสี่คนถลาเข้าไปยึดแขนยึดขา ให้นางคนป่วยนอนบนพื้นตามเดิม

“มันคือ” หมอบอกกับคนดูและหันไปส่ายกับกับคนป่วยอีกว่า “ไม่บอกแน่ะ” พูดแล้วล้วงมือลงไปใญ่ข้างตัว กำเอาข้าวสาร มาเสกคาถาอยู่ครู่หนึ่ง จึงชั้ข้าวสารนั้นไปย้งร่างหญิงที่ถูกผีเข้า

“ปล่อยกู ปล่อยกู ไอ้หมอบ้า” นางเริ่มดิ้นรนเมื่อหมอชั้ ข้าวสารเสกไปต้องร่าง

แบ่งเจิมเบียดเข้ามาจนชิดพี่ชาย กระซิบถามเสียงสั่นด้วยความตื่นกลัว

“คนถือหว่ายนั่นเป็นหมอผีหรือพี่ขวัญ”

“ใช่ หมอทองสุก หมอผีที่เก่งที่สุดในหมู่บ้านเรา”

“แต่งตัวไม่เห็นเหมือนหมอผีในหนังเลยนะพี่จอม” แบ่งเจิม กระตุกแขนพี่ชายกระซิบเบา ๆ จอมหันมาทำตาเขียวใส่น้องสาว

“เงียบเถอะน่า ไม่ดูหรือไง”

หมอทองสุกส่ายกับอีกว่า “ไม่บอกแน่ะ” แล้วเขาก็ฟาดหว่าน ไปที่ขานางซุ่ม “จะบอกไหม ไม่บอกแน่ะ” หวดหว่านไปตามตัว นางซุ่มอีกสองสามครั้ง แต่ละครั้งที่หว่านกระทบเนื้อ นางซุ่มจะร้อง โอ๊ยและดิ้นจะให้หลุดจากการจับกุม โดนหวดหลายครั้งเข้าและดิ้น ก็ไม่หลุด นางจึงร้องให้ลูกชายซึ่งยืนนำตาลออยู่มุมห้องช่วย

“ป๋องช่วยแม่ด้วย” มองลูกด้วยสายตาวีงวอน “แม่เจ็บ”

“อย่าตีแม่ป๋อง” เด็กชายวัยไล่เลี่ยกับแบ่งเจิมปล่อยโฮออกมา แล้วโถมร่างเข้าไปหาแม่

“เฮ้ย กันไอ้ป่องออกไป” คนที่ยึดแขนนางชุ่มละมือหันมา
กันเด็กชาย จึงเป็นโอกาสให้นางชุ่มสะบัดหลุด ลูกขึ้นมานั่งได้ ในทันที
ที่ลูกขึ้นมานั่ง นางคว้าย่ามของหมอทองสุกขึ้นมาฟาดไปที่หมอ
เต็มแรง และยังฟาดกราดไปทั่วคนที่อยู่รอบกาย ความโกลาหล

อลหม่านจึงเกิดขึ้น ทั้งหมอทองสุกและคนดูต่าง “แผ่น” ลงจากเรือนกัน
 อุตลุด ขวัญ จอม และแบ่งเจิมถูกเบียดไปอยู่จนสุดชานเรือน โชคดี
 ที่มีลูกกระเบียดกันไว้ มิเช่นนั้นก็คงพลัดตกไปจากชานเรือน
 เป็นแน่

“ผีตัวนี้มันดุ” หมอทองสุกซึ่งลงไปตั้งหลักที่พื้นได้แล้วบอก
 กับคนรอบ ๆ ตัว “ต้องกลับไปเอามีดหมอของเสด็จทวดสวรรค์
 มาปราบ”

“มาเลยไอ้หมอบ้า” นางขุ่มกระโดดออกมายืนเท้าเอวชี้หน้า
 ผมยู่เป็นกระเซิง “มาเลยไอ้หมอบ้า กูจะหักคอมึง” นางชี้กราด
 ไปรอบ ๆ

คนที่มุงดูอยู่แตกฮือพากันวิ่งตามหมอทองสุกเป็นขบวน
 แบ่งเจิมกอดจ่อมไว้แน่นตัวสั่นระริก พอนางขุ่มหันมาทางพวกเขา
 เด็กทั้งสามก็พากันกระโดดลงมาจากชานเรือนราวกับนัดกันเอาไว้
 ลงมาถึงพื้นได้ก็ออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ทั้งสามมาหยุดหอบหายใจเมื่อวิ่งมาถึงบ้านนายทองใบ จอม
 ทรวดตัวลงนั่งบนพื้นด้วยความเหนื่อย ขวัญยืนพิงต้นมะขามเทศใหญ่
 อ้าปากหายใจ แบ่งเจิมกลับยืนม่น้อยู่กับที่ได้อย่างน่าแปลก จอมชี้
 น้องสาว อ้าปากจะพูดแต่พูดไม่ออกอยู่เป็นครู่ ได้แต่หัวเราะออกมา
 ก่อนแล้วว่า

“แบ่งวิ่งเร็วกว่าใครเพื่อนเลย”

ขวัญเอามือกุมท้องพลอยหัวเราะตามไปด้วย

แบ่งเจิมหน้าบึ้งใส่พี่ชายทั้งสอง “พวกพี่วิ่งช้ากว่าแบ่งนักนี่”

เด็กหญิงพูดอย่างแสนงอน “พี่ขวัญกับพี่จอมนั่นแหละกระโดดหนีก่อนแบ่งอีก เดี่ยวจะฟ้องคุณลุงคุณป้า พี่ขวัญทำแบ่งแขนขาถลอกหมดเลย” แบ่งเจิมย่นไม้ตายออกจู่และก็ได้ผล พี่ชายทั้งสองหยุดหัวเราะ ต่างเข้ามาปลอบทันที

นายทองใบเดินลงมาจากบ้าน เห็นเด็กทั้งสาม จึงเข้ามาทักทาย

“หนืออะไรกันมาหรือครับ”

“หนี่ผีนะซี” ขวัญตอบ หันไปพูดกับนายทองใบว่า “ผีที่เข้าสิงยายชุ่มนะ มันจะหักคอพ่อหมอทองสุกเสียแล้วซี”

นายทองใบยกมือตบต้นขาตัวเอง “โหมละ เจ้าพ่อท่านทำนายไว้ผิดไปเสียเมื่อไหร่”

“เจ้าพ่ออะไรครับ” จอมถามหน้าตาตื่น เกรงว่าจะหนีเสียมาปะจระเข้เข้าอีก

“เจ้าพ่อปราสาททองครับ ท่านบอกไว้แล้วว่าจะมาเอาคนไปเป็นคนรับใช้สักสองคน ผมว่ายายชุ่มคงเสร็จแน่ ๆ”

“อีกคนเป็นใครเล่า” ขวัญซัก

ทองใบส่ายหน้า “ไม่รู้ซี แต่ท่านว่าจะเอาเด็กผู้หญิง” มองไปที่แบ่งเจิม เด็กหญิงจึงรีบเดินไปหลบหลังพี่ชาย แล้วชวนขึ้นว่า

“กลับกันเถอะพี่จอม” ไม่รอคำตอบจากพี่ แบ่งเจิมออกเดินนำหน้า ขวัญกับจอมจึงต้องเดินตาม ทองใบร้องถามตามหลังไปว่า

“นายขวัญไม่แะคู่นึงสร้อยหรือครับ”

นางสร้อยคือแม่ไก่ชนตัวโปรดของขวัญ ซึ่งบัดนั้นนอนกกไข่

อยู่ในเส้าใต้ถุนบ้านนายทองใบมาได้หลายวันแล้ว

“เออ...ออกเป็นตัวหรือยัง” ขวัญหันหน้ากลับมาถาม แต่
นายทองใบเดินลับไปทางหลังบ้านเสียแล้ว

“นั่งสร้อยของพี่ขวัญยกไข่มุกมาที่วันแล้วละ” แป้งเจิมถามเมื่อ
เดินห่างจากบ้านนายทองใบ ขวัญหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“เกือบยี่สิบวันแล้วละ”

“ไก่ออกไข่มุกไข่มุกยี่สิบเอ็ดวันจึงออกเป็นตัว” แป้งเจิมพูดเสียง
ดังเพราะเป็นเรื่องที่เธอรู้ดี แป้งเจิมรีบอธิบายต่ออีกว่า “แป้งอ่านพบ
ในหนังสือ”

“ถ้าเราเอาไข่มุกมาพักเองด้วยเครื่องพักจะเร็วกว่านี้ไหม”
จอมตั้งปัญหาถามอีก

“ไม่เร็วขึ้นหรอก มันเป็นวิวัฒนาการของลูกไก่อต้องใช้เวลา
ยี่สิบเอ็ดวัน ถึงจะเป็นลูกไก่โตพอจะออกมาเผชิญโลกได้” ขวัญตอบ

เด็กทั้งสามคุยเรื่องไก่อันเพลินจนมาถึงบ้านไม่รู้ตัว พบ
มารดาของขวัญที่หน้าบ้าน

“คุณป้าจะไปไหนหรือคะ” แป้งเจิมเข้าไปทักทายก่อน

“เปล่าจ๊ะ นี่ไปเล่นที่ไหนกันมานี่ มอมแมมเหมือนตกใต้ถุน
กันมาเชียวนี้ ขวัญพาน้องไปชนที่ไหนมา” ตอนท้ายหันมาถาม
ลูกชาย

“เราตกใต้ถุนกันมาจริง ๆ ค่ะ” แป้งเจิมรายงาน จอมรีบ
พูดขึ้นทันที

“เราไปวิ่งเล่นหลังบ้านนี่เองครับ คุณป้าว่ามีจริงไหมครับ”

ผู้เป็นป้ามองดูหน้าหลานชาย ตอบยิ้ม ๆ ว่า “ป้ารู้แล้ว
ไปเที่ยวไหนกันมา ไปดูเขาไล่ผีที่บ้านยายซุ่มไซ้ไหม”

เด็กทั้งสามรับคำเสียงอ่อย ๆ

“น่ากลัวจังค่ะ” แป้งเจิมสารภาพ “เราวิ่งหนีผีกันมา”

“เหลวไหล” คุณป้าดู และบอกให้เด็ก ๆ ไปล้างหน้าล้างตา
เช็ดเนื้อตัวในบ้าน

๒. กุ้ง

บ้านของขวัญปลุกอู๋ริมแม่น้ำ ฤดูแล้งน้ำจะลดลงเกือบจะแห้งคลอง แต่พอถึงฤดูน้ำหลาก น้ำจะเจิ่งนองท่วมทันสองฟาก บ้านที่ปลุกอู๋ริมฝั่งน้ำจึงต้องยกพื้นสูง ลำน้ำที่ไหลผ่านหมู่บ้านของขวัญสายนี้ จะไหลไปบรรจบกับแม่น้ำสายอื่นที่ตำบลปากน้ำโพ กลายเป็นแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เดิมอาชีพสำคัญอย่างหนึ่งของคนที่นั่นก็คือประมงน้ำจืด มีตั้งแต่วางเบ็ด ยกยอ เหวี่ยงแห และอีกหลายวิธีที่จะจับปลาและสัตว์น้ำในแม่น้ำสายนี้ขึ้นมา ปัจจุบันปลาโตไม่ทันคนจับ และมีการสร้างเขื่อนปิดกั้นต้นน้ำคือเขื่อนภูมิพลที่จังหวัดตาก และสร้างเขื่อนเจ้าพระยาที่จังหวัดชัยนาทปิดท้ายน้ำไว้ ปลาที่เคยว่ายทวนน้ำจากจังหวัดชัยนาทขึ้นไปวางไข่ตอนเหนือ ๆ เช่น ปลาตะเพียน ปลากระโทง ปลาฉลามจันท์ เหล่านี้จึงว่ายขึ้นไปไม่ได้ ส่วนปลาที่ว่าย

มาตามกระแสน้ำเหนือก็ว่ายล่องมาไม่ถึงเช่นกัน ปลาในลำน้ำ
หน้าบ้านขวัญจึงไม่ชุกชุมเหมือนก่อน ชาวแพส่วนใหญ่จึงหันมา
ทำกระชังไว้ได้แพใช้เลี้ยงปลา และก็ได้ผลเป็นกอบเป็นกำเช่นกัน

ถึงแม้ว่าปลาจะไม่ชุกชุมเหมือนก่อน ในแม่น้ำก็ยังมีปลาค้าวเล็ก
ตัวโต กุ้งนางตัวอ้วน กุ้งก้ามกราม ก้ามเขียว ปลาเสือตอตัวลายแต่
เนื้อหวานนุ่ม ปลาน้ำเงิน ปลาหางเบือน ปลาสวาย ปลาเทโพ และ
อื่น ๆ อีก จึงยังมีคนจับปลาดกกุ้งให้เห็นอยู่ทุกวัน

ขวัญกระซิบบอกกับน้อง ๆ ว่า “วันนี้พี่จะพาไปตกกุ้ง”

จอมกับแป้งเจิมตื่นเต้นมาก

“ใช้อะไรตก ใช้เบ็ดตกปลาได้ไหม” จอมถาม

“ไม่ได้ เบ็ดตกกุ้งไม่เหมือนเบ็ดตกปลา ไม่ต้องมีเงี่ยงและ
ตัวเบ็ดต้องโค้งใหญ่กว่า”

“เบ็ดไม่มีเงี่ยงไปซื้อที่ไหนเล่า พี่ขวัญ” แป้งเจิมซักบ้าง

“ต้องทำเอง” ขวัญตอบ “เราใช้เข็มเย็บผ้ามาสนไฟจนร้อน
แดงแล้วตัดให้งอเป็นรูปเบ็ด ลุงไบนะ งอเบ็ดตกกุ้งมือเยี่ยมเชียวนะ
เราไปวานให้ลุงไบนำให้สักคนละคันสองคันก็ได้”

ขวัญแอบรินเหล้าฝรังใส่ขวดเล็ก ๆ เกือบเต็มขวดไปเป็น
ค่าแรงนายทองใบ นายทองใบจึงอาสาขันแข็ง จะทำเบ็ดตกกุ้งให้
กับเด็กทั้งสาม

จอม ขวัญ และแป้งเจิม นั่งล้อมวงดูนายทองใบทำเบ็ดตกกุ้ง
อย่างสนใจ

“คันเบ็ดต้องทำด้วยไม้เบา ๆ เช่นไม้ไผ่ หรือไม้ระกำ แต่

บ้านเราไม่มีไม้ระกำ มีแต่โสนบานเช้า” ทองใบอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เพราะได้ค่าแรงเป็นหลักถูกใจ แยกพูดให้เด็ก ๆ ฟัง มือก็ตัดลำโสนแห้ง ออกเป็นท่อนยาวขนาดศอก “ไม้โสนเบา จะได้ใช้เป็นท่อนลอยตอน วางเบ็ด คนละสองคันพอไหมครับนาย”

“พอ” ขวัญพยับหน้าตอบรับแทนน้อง ๆ “ด้ายสองกลุ่ม คงพอนะ”

นายทองใบใช้มีดผ่าปล้องไม้ออกเป็นซี่เล็ก ๆ แล้วเอาซี่ไม้เหล่านั้นมาเหลาให้กลมเรียบ เสียมโคนให้แหลมเพื่อใช้เสียบเข้ากับท่อนไม้โสน จากนั้นใช้แขนงไม้ชิ้นยาวขนาดองคุลีอีกสองชิ้นเล็ก ๆ ตอกเป็นหลักไว้ใต้คันเบ็ดให้ติดกับไม้โสน โดยเว้นระยะหลักทั้งสอง ห่างกันประมาณ ๑ คืบ หลักทั้งสองนี้ใช้เป็นที่พันเก็บสายเบ็ด

ธรรมชาติของกุ้ง ในตอนกลางวันจะคลานหาอาหารอยู่กันแม่น้ำ ดังนั้นจึงต้องหย่อนเบ็ดลงไปให้ลึกจนถึงพื้นดินได้แม่น้ำ

ตัวถ่วงเบ็ดให้ดิ่งลงไปใต้น้ำ หล่อด้วยตะกั่ว นายทองใบใช้กระดาสุมควาดเขียนมาตัดให้เป็นแถบยาว แล้วม้วนเป็นกรวยกันแหลม จมกรวยนี้ลงไปฝังในกองทราย จากนั้นจึงใช้ไม้ก้านรูปทากู้นแดงจนทั่ว ปักลงไปในกรวยอีกทีหนึ่ง ให้ปลายไม้ก้านรูปทะลุปลายกรวยฝังอยู่ในทรายด้วย จัดไม้ก้านรูปให้ตั้งตรงอยู่กลางกรวยดีแล้ว จึงเทตะกั่วหลอมเหลวลงไปในกรวยกระดาสุมทะลุให้ตะกั่วสูงขึ้นมาจากก้นกรวยเล็กน้อย

“ทำไมต้องเอาไม้ก้านรูปปักด้วยครับ” จอมถามเพราะยัง

ไม่เคยเห็นกรรมวิธีทำเบ็ดตกกุ้งที่ว่ำนี้นมาก่อนเลย แปะงิเฒก็ตาม
เสริมขึ้นอีกว่า

“แล้วก็ทำไมต้องทาปูนด้วยละ”

ทั้งจอมและแปะงิเฒมองดูการกระทำของนายทองใบตาแทบ
ไม่กระพริบ

“ปักก้านรูปก็เพื่อให้ตะกั่วที่หลอมได้มีรูครับ ไม้ที่ใช้เป็นแกน
ถ้าไม่ทาปูนตอนหลอมเสร็จ ตะกั่วแข็งตัวแล้วดึงออกยาก บางทีไม้
ที่ใช้ทำเป็นแกน จะไหม้หักคาอยู่ในก้อนตะกั่วที่เราหลอมได้”

นายทองใบหลอมตะกั่ว ทำเป็นลูกดิ่งถ่วงเบ็ดครบตามจำนวน
คันเบ็ดที่จะทำ หยอดตะกั่วลูกสุดท้ายเสร็จ ตะกั่วลูกแรกก็แข็งตัว แต่
ยังร้อนอยู่ เขาจึงจับปลายกรวยดึงขึ้นจากทราย แล้วหย่อนลงไป
ในอ่างน้ำเสียงดังฟู่ คว้นขาวฟุ้งขึ้นมา

“ผมช่วยดิ่งแกนไม้ออกให้เอง” จอมพูดพลางหยิบตะกั่วใน
อ่างน้ำขึ้นมา ดึงเอาก้านรูปที่เสียบอยู่ออก

“ขอดูหน่อยซีพี่” แปะงิเฒแบมือมาที่จอม

“ยังร้อนอยู่นะ” จอมบอกก่อนจะวางลูกดิ่งตะกั่วเม็ดน้อยลง
บนฝ่ามือของน้องสาว

“นายขวัญ นายจอม ช่วยแกะตะกั่วนะครับ” ทองใบบอกให้
เด็กชายทั้งสองช่วย “ผมจะได้งอเบ็ด”

แม้นายทองใบไม่เอ่ยปาก เด็ก ๆ ก็ตั้งใจจะทำกันอยู่แล้ว

ทองใบใช้คีมปากจิ้งจกคืบเข้มนิ้วผ้าที่ละเล็ม ไปสนที่เปลว
เทียนไข จนเข้มนทั้งเล่มร้อนแดง จึงเอาเข้มนั้นมางอให้โค้งเป็นรูป

คล้ายเบ็ดตกปลา แต่โค้งงอน้อยกว่ามาก ทำทางเขาชำนาญมาก เพราะตัดเพียงครั้งเดียว ปลายเข็มถึงอได้ที จากนั้นก็ใช้เข็มจับทางปลายที่ตัดเสร็จ แล้วเอากันเข็มเข้าสนไฟบ้าง สนจนร้อนแดงจึงเอามาทุบเบา ๆ บนแผ่นเหล็ก กันเข็มก็แบนแผ่ออก คราวนี้น่ากลับเข้าสนไฟอีกครั้ง ให้ตัวเบ็ด

“ต้องสนไฟหลายครั้งจังนะคะ” แบังเจิมซึ่งนั่งดูอยู่หลังจากช่วยแกะตะกั่วออกจากเบ้าหลอมเสร็จแล้วเอ่ยขึ้น

“คราวนี้เสร็จแล้วครับ” นายทองใบตอบพร้อมกับหย่อนเบ็ดลงในอ่างน้ำ “ตกได้ ต้องแบ่งให้ผมครึ่งหนึ่งนะครับ”

“ตกลง” ขวัญรับคำ “ลุงใบทำให้เสร็จเร็ว ๆ เข้าเถอะ”

“นายขวัญช่วยแบ่งด้ายไปผูกที่คันเบ็ดด้วยซี จะได้เสร็จเร็ว”

จอมกับบังเจิมไม่เคยทำ และไม่เคยเห็นเบ็ดตกกุ้งมาก่อน จึงไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี ได้แต่นั่งดูนายทองใบดัดเบ็ดบ้าง ดูขวัญแบ่งด้ายออกจากกลุ่มผูกเข้ากับคันเบ็ดบ้าง

ขวัญเอาด้ายผูกเข้ากับหลักที่คันเบ็ดกุ้ง เสร็จแล้วก็ดึงด้ายมาอ้อมพันอีกหลักหนึ่ง โยงกลับไปหลักเดิม เขาพันด้ายรอบหลักทั้งสองหลายสิบรอบ จนด้ายเกือบจะล้นออกมานอกหลักจึงพอ ใช้มิดตัดด้ายให้ขาดออกจากกลุ่ม แล้วลงมือพันด้ายกับเบ็ดคันอื่นอีก

นายทองใบรับคันเบ็ดที่ขวัญพันด้ายแล้ว มาร้อยตะกั่วถ่วง ใช้ด้ายร้อยเข้าไปทางรูกันตะกั่วให้ปลายด้ายโผล่ออกทางด้านป้านของลูกดิ่งตะกั่ว ทบด้ายประมาณหนึ่งคืบ ทำเป็นเงื่อนกระตุกเบ็ด คล้องเข้ากับโคนตัวเบ็ด ดึงให้ด้ายรัดกระชับกับตัวเบ็ด ห่วงด้ายจะ

ไม่หลุดออกมาเพราะโคนนี้ได้ทุบให้แบนแผ่กว้างออกแล้ว จากนั้นก็ควั่นปลายด้ายทั้งสองเส้นให้เป็นเกลียวรวมเป็นเส้นเดียวกัน ขมวดปมผูกกันปลายด้ายคล้ายเกลียว ปมที่ผูกนี้ยังเป็นปมกันไม่ให้ลูกถ่วงตะกั่วเลื่อนลงมาติดกับตัวเบ็ดอีกด้วย

“เสร็จแล้วหนึ่งคัน” ทองใบส่งเบ็ดตกกุ้งที่เสร็จเรียบร้อยแล้วให้กับจอม

“แล้วจะตกกันอย่างไร” จอมหันไปทางขวัญเป็นเชิงถาม

“ไม่ยากเย็นอะไรเลย” ขวัญบอก แล้วอธิบายว่า “เราเอาเหยื่อเกี่ยวที่เบ็ด แล้วก็หย่อนเบ็ดลงไปในน้ำ ปล่อยเชือกในหลักให้ตะกั่วถ่วงเบ็ดลงไป ให้ลึกแค่ไหนก็ได้ แต่ถ้าจะตกกุ้งก็ต้องให้ลึกถึงกันแม่น้ำ ที่นี้เราก็เอาสายเบ็ดมาพันตามปลายคันเบ็ดนี้ ให้ด้ายไปรวมอยู่ที่ปลายคันเบ็ด เท่านั้นก็ได้การ”

“เราต้องถือคันเบ็ดเหมือนตกปลาหรือเปล่าคะพี่” แบ้งเจิมถาม

“จะถือแบบคันเบ็ดตกปลาก็ได้ แต่เดี่ยวเราจะล่อยเบ็ดของเราในแม่น้ำ”

“อ้าว เวลากุ้งกินเบ็ด เราจะรู้ได้อย่างไรเล่า” จอมสงสัยอีก

“เดะนะ เตียวรู้เอง” ขวัญไม่ยอมอธิบายต่อ

อีกครู่หนึ่งต่อมา เด็กทั้งสามก็ลงเรือลำเล็กพายเลาะฝั่งทวนน้ำไปไม่ไกลหน้าบ้านนัก ที่ตรงนั้นร่มรื่นเพราะต้นมะขามเทศใหญ่เอนต้นแผ่กิ่งสาขาเข้าไปในแม่น้ำ ขวัญพายท้าย จอมนั่งหัวเรือ แบ้งเจิมว่ายน้ำไม่แข็งนัก จึงนั่งกลางลำ

“จอม นายเอาเชือกผูกคล้องไว้กับต้นมะขามเทศนั้นนะ” ขวัญ

บอกจอมให้เตรียมเชือก ซึ่งอยู่หัวเรือผูกคล้องไว้กับลำต้นมะขามเทศ
ที่เอนลงมาเกือบระวีวน้ำ

ผูกเรือเสร็จแล้วต่างเก็บพาย หันมาสนใจกับเบ็ดของตน
เหยื่อที่ใช้ตกกุ้งคือไส้เดือน

“แบ่งไม่กล้าจับ เกี้ยวเหยื่อให้ทีซี” แบ่งเจิมขะแยงตัว
ไส้เดือนแดง ๆ เธอไม่กล้าแตะต้องแต่ก็อยากจะตกกุ้ง ขวัญจึงต้อง
เป็นคนเกี้ยวไส้เดือนให้ ไส้เดือนที่เกี้ยวเบ็ดแล้วยังเหลือหางกระดุก
กระดิกอีก ขวัญจึงเด็ดปลายหางไส้เดือนส่วนเกินออก ใส่คืนกลับใน
กระป๋องเหยื่อตามเดิม

“ทิ้งไปเถอะ เหลือนิดเดียวยังเก็บไว้อีก” แบ่งเจิมบอก

“ทิ้งไม่ได้” ขวัญอธิบาย “เดี๋ยวมันก็กินพวกเศษอาหารที่เรา
ทิ้งจนอ้ม ไม่กินเบ็ดเราซี” ขวัญอธิบายตามความเชื่อของตัวเอง

เด็กทั้งสามต่างโยนเบ็ดของตัวเองไปคนละทิศละทาง เมื่อลูกตั้ง
ตะกั่วตกถึงก้นแม่น้ำแล้ว สายเบ็ดก็หย่อน เด็ก ๆ จึงเอาสายเบ็ดพันไว้
ที่ปลายไม้คันเบ็ด จากนั้นก็โยนเบ็ดทั้งคันลงไปลอยอยู่ในแม่น้ำ
เบ็ดทั้งหกคันลอยอยู่ใกล้ ๆ กัน

“ของแบ่งคันนั้นกับคันโน้นนะ” แบ่งเจิมชี้ไปที่เบ็ดของเธอ
ซึ่งลอยอยู่ระหว่างเบ็ดคันอื่น ๆ

“คันไหนก็เหมือนกันแหละน่า” จอมบอกกับน้องสาว

“ไม่เหมือนหรอก” แบ่งเจิมเถียง “คันของแบ่งต้องตกได้กุ้ง
ตัวใหญ่”

จอมไม่อยากจะต่อปากคำกับน้องสาว จึงถามขวัญซึ่งนั่งอยู่

ท้ายเรือว่า “เวลาгүйกินเบ็ด เราจะรู้ได้อย่างไรเล่าขวัญ”

“гүйหรือปลากินเบ็ด มันต้องตอด พอตอดสายเบ็ดก็กระตุก ตอนเบ็ดกระตุก กระตุก คันเบ็ดก็ถูกจุดให้จมลงในน้ำ ปลาหยุดตอด คันเบ็ดก็จะไผ่กลับมามาตามเดิม

“แต่ของแ่งไม่จม ๆ ไผ่ ๆ อย่างที่พี่ขวัญบอกนี่ อูซึ เบ็ดคันนั้นของแ่งวิ่งฉิวเลย” แ่งชี้มือไปที่เบ็ดของเธอคันหนึ่ง บัดนี้มันวิ่งทวนน้ำขึ้นไปจนเห็นได้ชัด

“อย่างนั้น ปลาหรือгүйมันลากเบ็ดไปละ”

ขวัญพูดยังไม่ทันขาดคำ คันเบ็ดที่ถูกลากไปก็จมหายไปใต้น้ำทั้งคัน ในพริบตาต่อมา คันเบ็ดนั้นก็ทะลึ่งกลับขึ้นมอลอยอีก

ขวัญบอกให้จอมแ่งถือลูกขึ้นยืนคบบมือ รีบพายไปที่เบ็ดคันนั้น แ่งเจิมลิมตัวลุกขึ้นยืนคบบมือ

“ของแ่งติดгүйตัวใหญ่เข้าแล้ว”

พอเด็กหญิงลุกขึ้นยืน เรือลำน้อยก็โคลงจนเอียงวาบ

“นั่งลง” จอมดุน้องสาว พลังจับขอบเรือไว้แน่น แ่งเจิมรู้สึกตัวรีบนั่งลงทันที แต่สีหน้าท่าทางยังตื่นเต้นกับคันเบ็ดของเธออยู่

“แ่งจับคันเบ็ดแล้ววัดขึ้น อย่าแรงนักนะ” ขวัญแนะเมื่อพายเรือเข้ามาถึงคันเบ็ดที่ถูกจุด

แ่งเจิมเอื้อมมือไปคว้าคันเบ็ดของเธอยกขึ้นตามคำแนะนำ ทันใดสายเบ็ดก็กระตุกถี่ ๆ หลายครั้งแล้วก็หยุด แต่สายเบ็ดตึงเหมือนมีอะไรมาดึงเอาไว้

“ช่วยแ่งที” แ่งเจิมทำอะไรไม่ถูก ส่งคันเบ็ดไปให้ขวัญ

ขวัญวางพายบนเรือ ยืนมือมาจับคันเบ็ด เขาสาวยายเบ็ดขึ้นมากองบนเรือ แต่แล้วเจ้าสัตว์น้ำที่ดึงสายเบ็ดก็ดันกระตุกเบ็ดเป็นจังหวะถี่ ๆ อีก ขวัญจึงผ่อนสายตามไปจนสัตว์น้ำนั้นหยุดดิ้น

“กุ่มแน่ ๆ เลย” ขวัญบอก “ตัวโตเสียด้วยซี”

แบ่งjemตบมือดีใจ “ก้ามกรามหรือปล๋าพี”

จอมก็ตื่นเต้นเหมือนน้องสาว ในชีวิตของเขาก็เพิ่งจะเคยตกกุ้งครั้งนี้เป็นครั้งแรก เขาชะเง้อคอมองดูขวัญสาวสายเบ็ดขึ้นมา

บนเรือตาแทบไม่กระพริบเช่นกัน

นายทองใบเดินมาทำธุระที่ท่าหน้า เห็นเด็กทั้งสามตื่นเต้นก็รู้ได้ทันที จึงเดินเลาะฝั่งมาดูด้วย

“เป็นไง ได้กัตัวแล้ว” เขาร้องถามไปจากบนฝั่ง

“ของแบ่งตกได้กั๊งแล้ว” แบ่งเจิมร้องบอกด้วยความยินดี
 “กั๊งตาบอดหรือเปล่าครับ” นายทองใบถามปนหัวเราะ
 ขวัญกุ้ยสายเบ็ดขึ้น ๕ มาจนจะสุด หนวดสีแดงก็โผล่พ้นขึ้น

มาก่อน ตามด้วยก้ามยาวใหญ่สีเขียวครีม มีตะไคร่น้ำจับที่ปลายก้าม
 ในที่สุดขวัญก็ยกกั๊งก้ามกรามตัวเหลืองลอยขึ้นมาจากผิวน้ำ

“นายใบดูซี ตัวใหญ่ไหม” แบ้งเจิมลืมหูลูกขึ้นยืนอีกจึงบังสายตาจอมไม่ให้เห็นกึ่ง จอมปล่อยตัวลุกขึ้นยืนด้วยอีกคน คลื่นจากเรือหางยาวซัดเข้ามาพอดี เรือลำน้อยจึงเอียงวูบ จอมกับแบ้งเจิมตกใจรีบขึ้นตัวไปอีกทางหนึ่ง น้ำหนักถ่วงไปข้างเดียว เรือจึงเอียงกลับและพลิกคว่ำ

กว่านายทองใบจะช่วยเด็กขึ้นฝั่งได้ แบ้งเจิมก็กินน้ำเข้าไปหลายอีก

“ลุงใบอย่าบอกพ่อกับแม่ล่ะ” ขวัญกำชับ “แบ้งไม่เป็นไรใช้ไหม”

“ไม่เป็นไรหรอก แบ้งว่ายน้ำเป็น” แบ้งเจิมตอบพร้อมกับหัวเราะ

“คนเก่ง ทำไมกินน้ำจนพุงกางเล่า ตาแดงเลย” จอมเยาะน้องสาว

“ก้อ...อะไรไม่รู้ มันพันขาแบ้ง จุดแบ้งไว้”

“ผีนํ้า” ทองใบโผล่ขึ้นมาทันที “ผีนํ้ามันใช้ผมมาพันขาจะจูดเอาไปอยู่กับมันละครับ ที่ตรงที่พวกนายไปตกกึ่งนั้นละ ผีนํ้ามันมาจูดเอาเด็กไปอยู่กับมันปีละคนสองคนเสมอ”

“ผีกแล้ว” จอมนึก “แถวนี้ผียะจริง”

แบ้งเจิมขลุ่ย นึกถึงคำที่นายทองใบบอกไว้ว่า เจ้าพ่อปราสาททองจะมาเอาเด็กผู้หญิงคนหนึ่งไปรับใช้ท่าน

เด็กทั้งสามก็เลยมลึมเรื่องกึ่ง ปล่อยให้นายใบกู้เรือ และคงจะเก็บกึ่งที่ติดเบ็ดทั้งหกคันไปแลกหมเหล้าอย่างอร่อยต่อไป

“เราหยุดกันตรงนี้ได้ไหม” จอมซึ่งหัวตะกร้าใส่ของกินใบใหญ่ ตามความเห็นกับผู้ร่วมทางอีกสองคน “มีร่มไม้ มีบึงบัว บรรยาการ ไม่เลวเลย”

“ดีเหมือนกัน แบ่งซักหัวอีกแล้ว” แบ่งเจิมมองไปรอบ ๆ ตัว แล้วก็ตัดสินใจจะขอหยุดพัก ณ ที่ตรงนี้

“ไปที่ใต้ต้นทองกวาวนั้นกันเถอะ” ขวัญชี้ไปยังต้นไม้ใหญ่ ต้นหนึ่ง ใบของมันบางใบเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงสด

“ต้นอะไรนะพี่ขวัญ แบ่งฟังไม่ถนัด ใบสีแดงแปลกจัง ใบเขียว ก็มี”

“ต้นทองกวาวนะ บางท้องที่ก็เรียกต้นจาม” ขวัญตอบ ขณะ เดินไปถึงใต้ร่มไม้ที่ต้องการ เขาคลีเสื่อลงปูใต้ร่มไม้ “กลางเดือนหน้า อากาศร้อนจัด ใบเหล่านี้จะร่วงหมด”

“มันตายหรือ” จอมถามบ้าง และวางตะกร้าของกินลงบนเสื่อ

“ไม่หรอก มันผลัดใบจะออกดอก ดอกสีแดงบานเต็มต้นเหมือนเปลวไฟ”

“โอโฮ คงสวยมากเลยนะ แปะอยากเห็นจัง แถวนี้อันไหนที่ว่ามีหลายสิบต้นด้วยซี” เธอหันไปมองรอบ ๆ ตัว “ที่แถบนี้คงสว่างไสวไปทั่วทั้งท้องทุ่ง”

เด็กทั้งสามนัดหมายออกมาเที่ยวนอกบ้าน ขออนุญาตผู้ใหญ่ ออกมาหาที่ร่มลมโชยอ่านหนังสือ และอาจจะยิงนกตกปลากันบ้าง

จอมและขวัญช่วยกันรื้อตะกร้าของกิน หยิบของที่น่ามาออกวางเรียงบนเสื่อ ส่วนแปปเจิมเธอเพลินกับธรรมชาติท้องทุ่งเสียแล้ววิ่งขึ้นไปยืนบนเนินดินไม้ไผ่ลั่น มองเห็นบึงบัวกว้างใหญ่ ใบบัวในบึงเขียวสดใสสลับสลับ สดด้วยดอกสีเขียบบ้าง ชมพูบ้างสลอนไปทั่วทั้งบึง ดอกโรยบางดอกก็กลายเป็นฝัก ถัดบึงบัวเป็นป่าละเมาะพื้นที่บางตอนเป็นไร่ข้าวโพด ขณะนี้กำลังชูยอดเกสรเหลืองอ่อนไหวระริก ล้อมไปสุดสายตา ลมที่รำเพยผ่านบึงกว้างเข้าหาฝั่งนำกลิ่นเกสรบัวหลวงระรวยรินมาด้วย

จอมเอามือป้องปากตะโกนบอกน้องสาว

“แปปไม่กลัวงูหรือไงนะ”

แปปเจิมรีบวิ่งกลับมาหาพี่ ๆ โดยเร็ว “แถวนี้งูชุมหรือพี่ขวัญ”

“ไม่มีหรอก” ขวัญลอบ “บึงข้างหน้าที่เห็นนี้ เขาเล่าว่าเป็นบึงเจ้าพ่อปราสาททอง” ขวัญเริ่มเล่าตำนานตามความเชื่อของคนที่นี่ให้ทั้งสองฟัง “เจ้าพ่อปราสาททองท่านเป็นเจ้าแห่งงูทั้งหลาย

ดังนั้นที่บึงนี้จะไม่มียูมาเพ่นพ่านเลย”

“เป็นเจ้างูก็น่าจะมียูเยอะซี” จอมเถียง

“ท่านมียูเป็นบริวารก็จริง แต่ที่อยู่ของท่านจะไม่มียูเล็กงูน้อย
กล้าเข้ามารบกว่นหรือ”

“ท่านอยู่ในบึงนี้หรือ” แป้งเจิมถามเสียงตื่น ๆ นึกถึงคำของ
นายทองใบว่า เจ้าพ่อปราสาททองจะเอาเด็กหญิงไปรับใช้

ขวัญพักหน้า “ท่านอยู่ในวังใต้บาดาล แต่เขาวัวปล่องอากาศ
ของวังบาดาลอยู่ที่บึงแห่งนี้ เจ้าพ่อปราสาททององค์นี้นะ เวลาจะไป
ไหนท่านจะขี่งูยักษ์ไป”

“เรื่องจริงหรือไม่” จอมซัก แป้งเจิมยิ่งนึกหวาด

“จริงซี” ขวัญรับคำอย่างหนักแน่น

ไม่ไกลจากที่เด็กทั้งสามนั่งพูดคุยกัน ชายคนหนึ่งแอบมาสูบ
กัญชาในป่าละเมาะ เขากำลังเปรี้ยวปาก อยากได้ของหวานมาแก้ลม
อยู่พอดี ชายคนนี้โผล่ศีรษะชะเง้อคอมองไปทางกลุ่มเด็กทั้งสาม
ตะกร่ำใส่ขนมหวานพวกจันอับและของขบเคี้ยวอื่น ๆ วางล่อใจเขา
อยู่กลางเสื่อ ส่วนเด็ก ๆ กำลังสนใจคุยเรื่องงูเรื่องเจ้ากันอยู่

“หวานคอสละ” ชายคนนี้นึกกระหึ่มอยู่ในใจ ยังได้ยินเรื่องที่
เด็ก ๆ พูดกันด้วย โอกาสทองก็ดูเหมือนจะมาเยือนเขาอยู่แค่เอื้อม
นี่เอง ก่อนหน้าจะมานั่งสูบกัญชาที่นี่ เขาจับงูเหลือมขนาดข้อมือได้
ตัวหนึ่ง มันกินปลาในบึงจนท้องกาง เลื้อยไปติดคบไม้ในป่าละเมาะ
ที่เขาเข้ามาหาที่สูบกัญชา เขาจึงพิชิตมันได้อย่างง่ายดาย เขาจับมัน
มัดห่อไว้ในผ้าขาวม้า จากนั้นตัวเขาก็นอนเอกเขนกสูบกัญชาอย่าง

ครีมีใจ งูเหลือมที่จับได้อย่างน้อยก็จะทำเงินให้เขาได้ห้าหลักสิบบาท
กำหนดแดงต้องการดึงงูเหลือมไปผสมยาฝิ่นออกอยู่พอดี เขาต้องขายงู
ตัวนี้ได้แน่นอน แต่เนื่องจากจะขายงูได้แล้ว เขายังจะได้กินขนมหวาน
อีกมากมายด้วย

เขาคว่าห้องขึ้นมาหัว แล้วค่อย ๆ ย่องบังหลังต้นไม้เลาะเข้า
มาหาเด็กทั้งสาม เขามาขึ้นแอบอยู่หลังต้นทองกวาวที่เด็ก ๆ อาศัย
ร่วมเงา เขาริบแก้ห่อผ้าขาวม้าออก คว้างตัวเชื่องโยนขึ้นไปเบื้องบน
เพื่อทำที่เป็นว่างูหล่นลงมาจากต้นไม้

งูเคราะห์ร้ายตกลงไปกลางวงเด็กทั้งสาม

ใครไม่รู้ตะโกนสุดเสียงว่า “งู” แล้วเด็กทั้งสามก็วิ่งกันกระเจิง
กว่าจะมารวมกันได้ก็วิ่งมาไกลจากที่เกิดเหตุพอสมควร

“ต้องเป็นงูเจ้าแน่ ๆ” ขวัญบอกทั้ง ๆ ที่ยังหอบหายใจ “นี่เป็น
เพราะเราพูดถึงท่านอย่างไม่เคารพเลื่อมใส ท่านจึงส่งบริวารมา
เตือนเรา กลับกันดีกว่า”

“ไม่เสียตายขมหรือ แบ่งยังไม่ได้กินสักนิด” แบ่งเจิมกลัว
ก็กลัว แต่เสียตายขมมร่อย ๆ ตั้งมากมาย ยังไม่ได้ลิ้มรสเลย

“เสือเล่า” จอมถาม “ไม่เอาเสือกลับบ้านด้วยหรือ คุณลุงคุณป้า
รู้เข้า คงทำโทษพี่ขวัญแน่เลย”

“มาเอาวันหลังก็ได้ งูอยู่บนนั้นตัวบ้อเริ่ม ใครจะกล้า” ขวัญบอก
“เดี๋ยวหาย” จอมพูดอย่างเสียตาย “บ้านนี้งูคงเลื้อยไปไหน
แล้วละ เราจะกลับไปเอาเสือเอง”

จอมพูดแล้วก็หันหลังวิ่งกลับไปทางเก่า

“พี่จอมไม่กลัวหรือ” แป้งเจิมถาม “แป้งกลัว พี่ขวัญอยู่เป็นเพื่อนแป้ง นะพี่นะ”

ชายลึกลับทำอุบายไล่เด็ก ๆ ไปได้แล้ว ก็รีบตรงไปที่เสือ หยิบขนมใส่ปากชิ้นแล้วชิ้นเล่า บางทีก็กอบขนมจันอับเป็นกำ ยัดใส่กระเป่าเสือ กระเป่ากางเกง

“ขนมอร่อยทั้งนั้น หวานปากไปเลย”

กำลังชิมขนมเพลินก็ได้ยินเสียงจอมร้องมาแต่ไกล

“ขโมย ขโมย”

ชายลึกลับตกใจแทบสิ้นสติ ไม่คิดอะไรทั้งสิ้น กระโจนพรวดเดียวหายลับเข้าป่าละเมาะใกล้ ๆ นั้นไป จอมไล่กวาดตามหลัง แต่เขาไม่เจหนทาง จึงไล่ไม่ทัน เมื่อย้อนกลับมาที่ที่หยุดพักอีกครั้ง จูเอระห์ร้ายยังคงกองอยู่บนเสือ เพราะกระตุกกระดิกตัวไปทางไหนไม่ได้ เนื่องจากถูกมัดหัวรั้งไปผูกติดกับหาง

“ที่แท้เจ้าก็โดนเขาจับมา ฉันจะปล่อยเจ้าไปเอง” จอมมองไปเห็นมิดพับอันเล็กตกอยู่ข้าง ๆ ตะกร้าใส่ขนม “นี่คงเป็นของเจ้า หัวขโมยแน่ ๆ” จอมหยิบมิดขึ้นมาจ้วงออกแล้วทำใจกล้ายื่นมือเข้าไปตัดเชือกผูกรั้ง จูเอระห์ร้าย หัวงูกับตัวงูกัดเหี้ยยยาวออกตามเดิม เจ้าจูเอระห์ร้ายรีบเลื้อยหนีไปทางบึงบัวทันที

“มิดเล่มนี้เคยเห็นที่ไหนหนอ” จอมทำหน้าครุ่นคิด พลิกมิดพับในมือดูอีกครั้ง แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นมิดเล่มนี้มาจากที่ไหน

ขวัญและแป้งเจิมคอยจอมอยู่นานจนนึกเป็นห่วง จึงชวนกันตามไปดู

จอมรีบเก็บมิดพับใส่กระเป๋าทางเกวก่อนที่เด็กทั้งสองจะ
ทันเห็น

“จูไปแล้วหรือพี่” แบ้งเจิมถามทันทีที่มาถึง

“ไปแล้ว มันขโมยขนมเราไปนิดหน่อยด้วย กินซี” ตอนท้าย
จอมบอกให้น้องสาวกินขนม แต่แบ้งเจิมเบ้าปาก

“ไม่เอา จูเลื้อยผ่านแล้ว ใครจะกล้ากิน”

“กลับกันดีกว่า” ขวัญตัดบท เด็กทั้งสามจึงช่วยกันเก็บแต่
ของใช้กลับ ส่วนขนมต่าง ๆ กองทิ้งไว้โคนต้นไม้ นั่นเอง

จอมหันไปดูทางที่หิวขโมยวิ่งลับหายไปอีกครั้งก่อนที่จะเดินไป

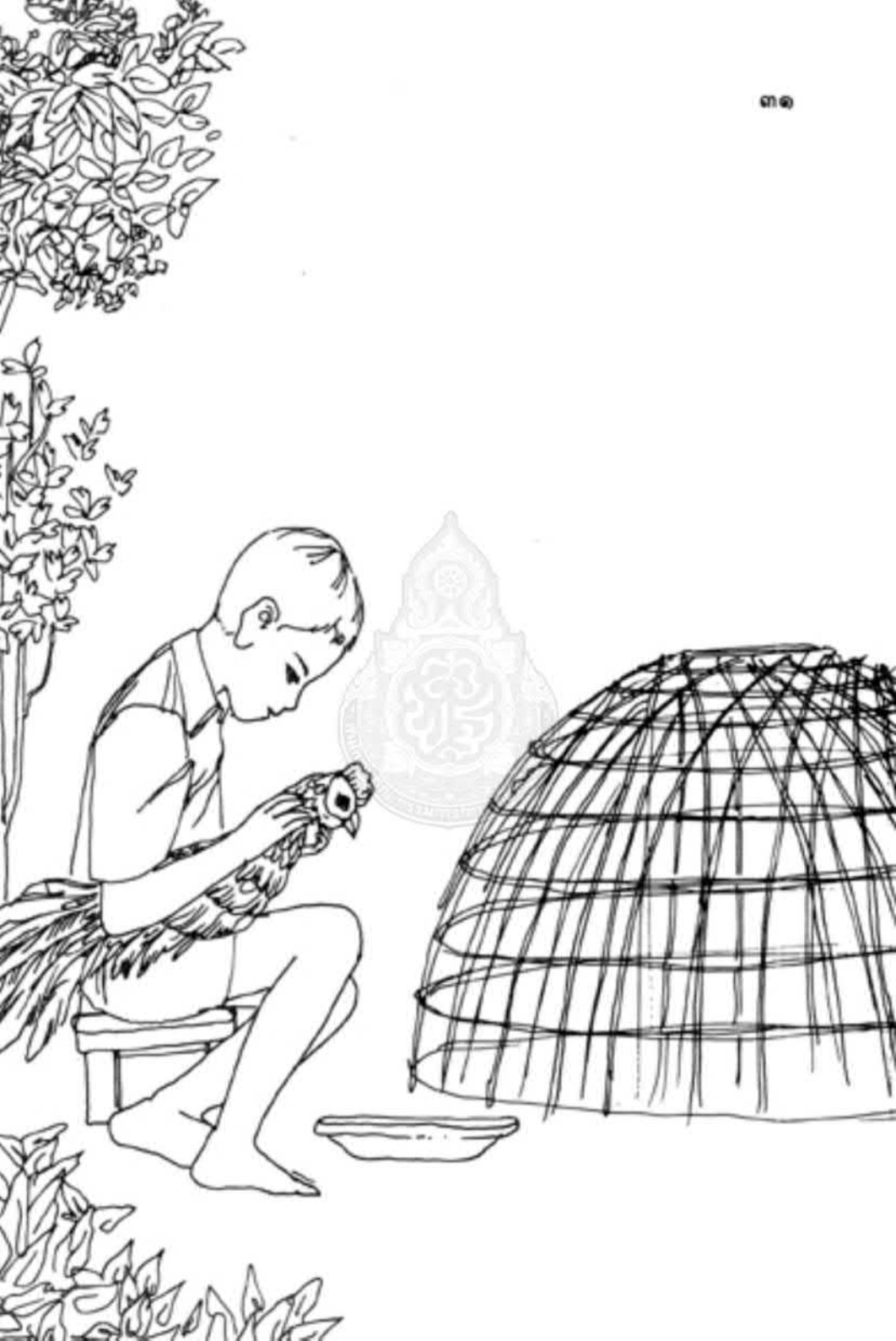

๔. ไก่ชน

ทุก ๆ เช้า ขวัญจะไปที่เล้าไก่ของเขา จับไก่หนุ่มมาขังไว้ใน
ลุ่มกลางลาน เพื่อให้ได้แสงแดดอุ่น ตอนแรกก็ขังไก่ไว้รวม ๆ กัน แต่
บัดนี้ไก่เป็นหนุ่มจึงเริ่มจิกตีกัน เพื่อประกาศความเก่งกล้าของตัวเอง
ขวัญจึงต้องแยกขังไว้ลุ่มละตัว

ก่อนให้อาหารไก่ ขวัญจะต้องใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตามแข้งขา
หน้าตาตลอดจนปีกขนและหาง หากพบร่องรอยเป็นผื่นเป็นแผลเพียง
เล็กน้อย ไม่ว่าที่หงอนหรือที่แข้งขา ก็จะใช้ขมิ้นผงละลายน้ำ
ซโลมทาที่ผดผื่นนั้น นายทองใบและนายปุ่นอาสาช่วยด้วยอีก
สองแรง ขวัญจึงไม่ต้องลงมือทำเองมากนัก

วันนี้เป็นวันพิเศษ ขวัญตื่นแต่ยังไม่ย่ำรุ่ง ตรงไปที่เล้าไก่ชน
ของเขา นายทองใบกับนายปุ่นยืนคอยอยู่แล้ว

“มาเร็วดีจึงนายขวัญ” นายทองใบทักขึ้น “เราต้องเอาไ้ดำ
มาออกกำลังกันก่อน”

ไ้ดำที่นายทองใบเอ่ยถึงคือ ไ้ชนชนดำทั้งตัวของขวัญ เป็น
ไ้จำฝูงสมบูรณ์เต็มที และวันนี้ขวัญหมายมั่นจะเอาไ้ดำลงชนที่
สนามบ้านกำนันแดง เป็นครั้งแรกในชีวิตของขวัญที่จะนำไ้ไป
ตีพนัน เขาจึงตื่นเต้นมาก

“ต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ” ขวัญพูดขณะไขกุญแจเปิด
ประตูเล่า ไ้ในเล่าเชื่องเพราะคุ้นกลิ่นเจ้าของเป็นอย่างดี เมื่อขวัญ
เดินเข้าไปในเล่า พวกไ้จึงไม่แตกตื่นเพียงแต่ขยับตัวและร้อง อ้อก ๆ
เท่านั้น นางสร้อยนอนพักไข้อยู่ในกระบุงข้างประตูเล่า พองชนส่ง
เสียงขู่เมื่อขวัญก้มลงไปดู

“ดูจริงนะ” ขวัญชมอย่างยินดี แล้วเดินไปอุ้มเจ้าดำออกมาจาก
คอนที่เกาะนอน ส่งให้นายทองใบ ส่วนตัวเขากลับเข้าไปอุ้มไ้หนุ่ม
อีกตัวหนึ่งมาส่งให้นายปูน

“เอาตัวนี้เป็นไ้ล่อก็แล้วกัน” ขวัญพูดพร้อมกับปิดประตู
เล่าไ้ไว้วตามเดิม

นายทองใบมีความเชื่ออยู่ว่า ไ้ชนจะตีได้ทนจิกได้แม่น จะต้อง
นำมาฝึกต่อนก่อนรุ่ง ฟักกำลังจะสาบ เพื่อให้ได้ละอองน้ำค้างบ้าง
ไ้นั้นก็จะมีสายตาคมกล้ำ นายทองใบกางปีกเจ้าดำออกแล้วหุบเข้า
เป็นการอุ่นเครื่องไล่อาการซึมเซาออกไปก่อน จากนั้นจึงใช้ผ้าชุบน้ำ
เช็ดหน้าให้อย่างเบามือ เจ้าดำขยับปีก ไ้ง่คอขนอยู่กลางลาน
นายปูนอุ้มไ้เข้าไปล่อตรงหน้า เพื่อให้เป็นเป้า เจ้าดำไล่จิกและ

กระโดดเตะ นายปุ่นล่อหลอกไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง ครู่ใหญ่จึงได้หยุดพัก

“ใช้การได้” นายทองใบชมเปาะ “มันเปรี้ยวและคึกเต็มทีชนะแน่ ๆ นาย”

“ลู่ไปกับลุงปุ่นเอาไปตีก็แล้วกัน ผมให้ขอยืมไก่”

“ชนะใส้อยู่แล้ว” นายทองใบย้ำอีก “นายขวัญไม่ลองพนันดูบ้างหรือ ได้เป็นร้อยเป็นพันเชียวนะครับ”

ขวัญสั่นหน้าปฏิเสธ “ไม่เอา พ่อรู้เข้า ผมโดนตีหลังลายแน่ ๆ”

“ไม่พนันก็ตีเหมือนกัน” นายทองใบคล้อยตาม “นายขวัญให้ผมยืมไ้ดำไปชนนี้ หากชนะกลับมาไก่ของนายขวัญก็มีชื่อเสียง ตอนนั้นนายขวัญอาจเพาะพันธุ์ไ้ดำขายได้ แข่งกับนายพ่อเลย”

กีฬาโปรดของชาวบ้านที่นี่ก็คือตีไก่ กัดปลา บ้านผู้มีอันจะกินหลาย ๆ บ้าน จะเลี้ยงไก่ชนเอาไว้ตีพนัน มีการเปิดสนามชนไก่ที่บ้านกำนันแดงทุกวันเสาร์และอาทิตย์ต้นเดือน ไ้ชนตัวดีเก่งจะมีราคาเป็นพัน ๆ บาท แม้แต่ไ้ที่มีเชื้อของเจ้าตัวดีชนะ ราคาไ้ก็จะแพงกว่าไ้ไ้ธรรมดาหลายสิบเท่าตัว

พ่อและแม่ของขวัญไม่นิยมการตีไ้พนัน เพราะมันทารุณสัตว์ อาชีพหลักของท่านคือขายอาหารสัตว์ ทำฟาร์มไ้ไ้ และยังเพาะลูกไ้พนันรู้ไ้และพันธุ์เนื้อขายควบคู่กันไปด้วย

ขวัญกลับมาบ้านสายมากแล้ว พวกผู้ใหญ่ออกไปทำงานที่ร้านตามปกติกันแล้ว คุณแม่ของจอมและแบ่งเจมนอนพักอยู่ในห้อง จอมกับแบ่งเจมไม่รู้จะไปที่ไหน จึงกันหนังสือการ์ตูนมานั่งอ่านอยู่ที่

ระเบียงหน้าบ้าน พอเห็นขวัญเดินขึ้นมา แบ้งเจิมจึงต่อว่าต่อขานทันที
 “พี่ขวัญหนีเราไปเที่ยวไหนมา ไม่ชวนด้วย”

“พี่ไปดูไก่ที่เล้า หิวข้าวจังเลย แบ้งกินหรือยัง” ขวัญรีบเดิน
 เข้าไปหาอาหารในครัวรับประทาน จอมกับแแบ้งเจิมเดินตามหลัง
 เข้าไปด้วย

“จะไปเที่ยวไหนกันดี” จอมถามเมื่อเห็นว่าขวัญรับประทาน
 อาหารเสร็จแล้ว

“วันนี้ไปเที่ยวไหนไม่ได้หรอก” ขวัญบอกพร้อมกับเก็บจาน
 และช้อนไปกองรวมไว้ในอ่างล้างชาม “บ้าย ๆ จะมีคนมารับไข
 พ่อสั่งให้พี่คอยจัดการเรื่องนี้ด้วย”

“แแบ้งจะช่วยด้วย” แแบ้งเจิมอาสา

“ขอบใจ ถ้าทำงานเสร็จเร็ว บางทีพี่จะพาไปดูเขาตีไก่” พุด
 อย่างครุ่นคิด

“ที่ไหน” จอมถามอย่างสนใจ “คงตื่นเต้นน่าดูนะนี่”

แแบ้งเจิมหน้าเบ้ “แแบ้งไม่กล้าดู”

“พี่ให้ลุงไปเอาไ้ดำไปลงสนาม ไม่รู้จะเป็นอย่างไรบ้าง”
 ในที่สุดขวัญก็เผยความลับของตัวออกมาให้น้องทั้งสองฟัง “รู้แล้ว
 อย่างบอกใครเชียวนะ” ขวัญกำชับ “พี่เคยไปดูเขาตีไก่มาครั้งหนึ่ง
 แล้ว ทารุณสัตว์จริง ๆ”

“ทารุณอย่างไรหรือ” จอมซัก “เอาไก่ตีกัน ตัวไหนสู้ไม่ได้ก็
 แพ้ไป ไม่เห็นจะทารุณตรงไหนเลย”

“ตีไก่พนัน ไม่ใช่อย่างที่จอมพูดมานั้นหรอก” ขวัญเดินไป

ล้างมือ บ้วนปากที่อ่างน้ำ “ดี! ไก่พั่น เขาต้องมีเวที เวทีไก่ชนเรียกว่าสังเวียนหรือบ่อนชนไก่ เขาจะให้เป็นอัฒจันทร์ให้คนดูนั่งชมได้รอบลานดินที่ปรับพื้นให้เรียบ พอเปรียบเทียบไก่ตกลงกันได้แล้วก็ปล่อยไก่ลงตีกัน”

“มีการเปรียบเทียบเหมือนกีฬามวยเลยนะ” แป้งเงิมออกความเห็น ขวัญพยักหน้า

“ดีกันเป็นยกเหมือนกีฬาชกมวยเหมือนกัน”

“เหอ” จอมทำหน้างุน “ยกละก็หน้าที”

“แต่ก่อนใช้กะลามะพร้าวตัวผู้ ชักด้านที่มีรูนะ” ขวัญรีบอธิบายก่อนที่แป้งเงิมจะชัก “ลอยในอ่างน้ำ พอน้ำเข้าไปในกะลาจนเต็ม กะลาก็จะจม เขาก็นับเป็นหนึ่งยกเหมือนมวย แต่ของไก่เรียกว่า “อัน” ยกหนึ่งเรียกว่า “อันหนึ่ง”

เมื่อขวัญเก็บอาหารเข้าสู่กับข้าวเรียบร้อยแล้ว จึงชวนน้องทั้งสองลงไปโรงเลี้ยงไก่ของพ่อ พ่อเลี้ยงไก่ฝรั่งพันธุ์ไซคือไก่เลคฮอร์นไว้ประมาณสามร้อยตัว ทำเป็นกรงตับ ขังไก่ไว้ช่องละตัว กรงเหล่านี้เรียงกันเป็นแถว เป็นแนว อยู่ในโรงเรือนโปร่งทั้งสี่ด้าน ตอนที่เด็กทั้งสามเข้าไปในโรงเลี้ยงไก่นั้น ไก่ส่วนใหญ่ออกไข่กันแล้ว เห็นฟองไข่สีขาวกลิ้งออกมาอยู่บนตะแกรงหน้าช่องขังมากมาย

“ไก่พวกนี้คงไม่เคยเหยียบดินเลยนะ” จอมเอ่ยขึ้นเมื่อนำไข่ที่เก็บใส่ตะกร้ามาส่งให้ขวัญ

“ฮือ” ขวัญรับคำ “เคยมีบางตัวหลุดจากกรงตกลงมาที่พื้นมันแขยงดิน กระโดดโหยง ๆ น่าขำจริง”

ขวัญคัดฟองไข่ที่มีขนาดเท่า ๆ กันเรียงใส่ในกระบะใส่ไข่ ไข่ฟองที่ใหญ่พิเศษซึ่งอาจจะมีไข่แดงสองฟองในไข่ฟองเดียว หรือ ไข่ใบเล็กมาก ๆ เอาไว้ต่างหาก

“เก็บได้กี่ฟองนี่” แป้งเจิมถามเมื่อทำการคัดแยกไข่เสร็จแล้ว

“สองร้อยแปดสิบกว่าฟอง” ขวัญตอบ

“โอโฮ ทำไมเก็บได้มากนักเล่า ไก่สามร้อยตัว นี่แสดงว่า ทุกตัวต่างออกไข่กันทั้งนั้น”

“อ้าวก็ไก่พันธุ์ไข่เนี่ย บางตัวนะไข่ทั้งปีไม่มีหยุดเลยละ แต่ก็ ขึ้นอยู่กับอาหารที่ให้ด้วย”

“กินมากไข่มากหรือคะ” แป้งเจิมถาม

“ไม่ใช่ กินตามปรกติธรรมดานั้นแหละ แต่อาหารควรจะ เปลี่ยนให้บ้าง ไก่ก็เหมือนคนเรา เรากินกับข้าวอย่างเดียวกันทุกวัน ก็เบื่อ ไก่ก็เช่นกัน”

“พี่ขวัญเปลี่ยนอาหารให้ทุกวันหรือเปล่า” แป้งเจิมถามอีก

“ไม่หรอก ประมาณเดือนหนึ่งถึงเปลี่ยน หรือดูว่าไก่ชักจะ หยุดไข่ เราก็เปลี่ยนอาหารสูตรอื่นให้กินบ้าง สลับกันไป”

ไข่ที่เก็บได้ จะมีคนมารับไปขายต่ออีกทีหนึ่ง ส่วนไข่ฟองใหญ่ พิเศษนั้น จะมีเจ้าขนมหวานมาซื้อเอาไปทำขนมจำพวกทองหยิบ ทองหยอด สังขยา ส่วนไข่ฟองเล็กมีส่วนน้อย ก็ขายได้อีกเช่นกัน แต่ราคาถูก หรือบางทีก็แถมให้คนที่ซื้อประจำ

กว่าเด็กทั้งสามจะทำงานที่ได้รับมอบหมายแล้วเสร็จ ก็ตก บ่ายโมง ทั้งหมดจึงชวนกันไปหาอาหารมื้อกลางวันที่บ้านใกล้ ๆ บ้าน

จอมยังติดใจเรื่องไก่ชนไม่หาย เมื่อกินมื้อกลางวันเสร็จจึงบอกกับขวัญว่า

“เราอยากดูเขาชนไก่จัง”

ขวัญปรายตาไปทางแบ่งเจิมก่อนพูดว่า “อย่าดูเลย มันน่าทุเรศออก”

“ทุเรศอย่างไร” จอมซัก

“ตอนไก่ตีกันนั้นนะ มันจิกตีกัน บางทีปากหลุดออกมาเลย เจ้าของก็จะเก็บเอาปากที่หลุดนั้นมายัดใส่คันที่ แล้วเอาด้ายเย็บให้ติดแน่น เสร็จแล้วก็ปล่อยลงไปตีกันอีก บางครั้งมันจิกตีกันจนตาบอด หัวปูดเลือดคั่ง เขาก็จะเอามือกรีดคันที่เอาเลือดคั่งออก เอาด้ายเย็บแผลกันสด ๆ นั้นแหละ จับลงสู้กันอีก”

“ถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือ”

“ที่ร้ายกว่านี้ก็คือ ตัวไหนแพ้ก็เชือดคอลงหม้อแกงกันเดี๋ยวนั้นเลย”

“อย่างนี้ต้องเรียกว่าโหดยิ่งกว่าโหดแล้ว” จอมว่า

“พี่ขวัญก็ใจร้าย ให้ลุงไปเอาเจ้าดำไปชนพนัน” แบ่งเจิมต่อว่า ขวัญยิ้มเฉย ๆ ยังไม่ทันที่เด็กทั้งสามจะพูดต่อ นายทองใบกับนายปูนก็เดินอุ้มเจ้าดำ ยืนหน้ากระดานผ่านมาหน้าร้านอาหาร

ทองใบมองเห็นขวัญนั่งอยู่ในร้าน จึงเดินเข้ามาหา พูดเสียงดังว่า

“ไม่ทันสองยก ไอ้ดำก็น็อคคู่ต่อสู้เสียแล้ว”

“ไก่อันนี้นายขวัญตัวนี้ชกเก่งจริง ๆ” นายปูนสนับสนุน “เรา

ชนะพนัน ได้ส่วนแบ่งมาตั้งสองร้อยบาทแน่”

“ไก่อชนะพนันทั้งที ได้แค่สองร้อยเอง” จอมแย้ง

“โฮ่ เราไม่มีทุน” นายทองใบอธิบาย “ความจริงมีคนอื่นมาร่วมพนันด้วย ไอ้ดำชนะพนันได้เงินร่วมสามพัน แต่เราเป็นเจ้าของไก่ คนชนะเขาเลยให้เราสองร้อยบาท”

“เจ้าดำเจ็บที่ตรงไหนบ้างหรือเปล่า” ขวัญรีบไก่อมาสำรวจดู มีรอยแผลเลือดตกที่หงอนสามแห่ง นัยน์ตาข้างหนึ่งปิด ขนหางหลุดไปหลายเส้น

“บ่ารุงอาทิตย์เดียวก็ลงสนามได้อีก” นายปุ่นบอก

“ไม่เอาแล้ว” ขวัญชวนน้อง ๆ กลับบ้าน ได้ยินนายทองใบพูดกับนายปุ่นว่า

“เย็นนี้ ต้องตั้งวงฉลองกันหน่อยละเว้ย”

ทั้งหมดเดินตามกันมาเป็นพรวน

“เลี้ยงไก่ชน แล้วไม่ยอมเอาไปชน เลี้ยงไว้ทำไมกันครับนาย” นายปุ่นยังเข้าซื้ออีก

“เอาไว้ดูสวย ๆ” ขวัญตอบ

“ดูสวยอย่างเดียว ยังไม่พอหรอกครับ” ทองใบแนะนำ “ตอนนี้ไอ้ดำก็มีชื่อเสียงแล้ว นายขวัญก็เพาะพันธุ์ของไอ้ดำขายดีครับ ผมเชื่อว่า ในหมู่นักเลงไก่ชนต้องการได้พิชพันธุ์ไอ้ดำแน่ ๆ”

“ขอบใจที่แนะนำ” ขวัญบอก เขาเอาไก่ไปครอบล้อมแยกไว้ที่ลาน เอาน้ำใส่ไว้ให้ แล้วรีบกลับบ้านเพื่อหาयाไปใส่ผลให้กับไก่ชนของเขา

๕. พ่อไก่กูก

เช้าวันต่อมา ขณะที่แป้งเจิมกำลังออกด้อมนอนอยู่กับมารดา ขวัญเตรียมอาหารจะเอาไปให้ไก่ชนของเขา จอมนั่งคิดถึงขโมยคนที่เขาเห็นหลังไว ๆ เมื่อวานนี้

“ใครหนอ ดูเหมือนคนเคยเห็น” เขาคุ่นคิด “คล้าย ๆ ลุงปุ่น แต่มีดนี่...” จอมล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบมีดพับขึ้นพิจารณาอีกครั้ง “มีดนี้มันไม่ใช่ของลุงปุ่นแน่เลย หรือว่า... คงไม่ใช่หรอกน่า” จอมคิดเองและปฏิเสธเองอยู่คนเดียว

ขวัญเดินเข้ามาหา คบไหล่เขาเบา ๆ จอมถึงกับสะดุ้ง

“ขวัญอ่อนจริงนะ กำลังคิดอะไรอยู่หรือ” ขวัญหัก “อ้าวเอามีดมาจากไหน”

“เก็บได้” จอมตอบแล้วรีบเก็บมีดพับใส่กระเป๋ากางเกงตามเดิม “จะเอาข้าวไปให้ไก่หรือ”

ขวัญพยับหน้า เอ่ยชวนว่า “ไปด้วยกันไหม”
“ไปสิ”

แล้วเด็กทั้งสองก็ชวนกันลงจากบ้าน วิ่งไปยังเล้าไก่ชน พบนายทองใบยืนดักรออยู่ที่หน้าบ้าน พอเห็นขวัญนายทองใบก็รีบรายงานทันที

“นายขวัญครับ งูตัวเบ้อเริ่มเลยครับ” ทองใบพูดอย่างตื่นเต้น
“มันเลื้อยมากินไก่ในเล้า”

“งูหรือ” ขวัญถามอย่างนึกหวาด “งูเจ้ามึง”
“ครับ คงใช่แน่เลย”

“มันน่าจะขโมยขนมมากกว่าขโมยไก่ล่ะ” จอมพูดขึ้นลอย ๆ

“มันมาเอาไก่ของนายขวัญไปกินครับ” ทองใบไม่ฟังจอม
“นายขวัญมาดูทางนี้สิครับ” ทองใบชวนนายหนุ่มทั้งสองให้เดินอ้อม
ไปด้านหลังเล้าไก่ เขาชี้ให้ดูรอยเหมือนของหนักครูดไปบนพื้นดิน
รายนั้นออกมาจากรูโพรงขนาดสองกำมือของผู้ใหญ่ที่ด้านหลัง
เล้าไก่ เป็นรอยยาวเลหายออกไปทางแนวป่าริมรั้ว

“เห็นรายนั้นไหมครับ” ทองใบชี้ให้ดูรอย “รอยขนาดนี้จะต้อง
เกิดจากงูตัวโตขนาดโค่นขาผมแน่ ๆ”

“อู้อู ตัวใหญ่ขนาดนี้ต้องเป็นปู้งแน่เลย” จอมอุทานอย่าง
ตื่นใจ “ตัวใหญ่เบ้อเริ่ม ทำไมกินน้อยจังเลย”

“มันเอาตัวไหนไปกินหรือ” ขวัญถาม

“นั่งสร้อยครับ”

“หา นั่งสร้อยหรือ”

ขวัญอุทานออกมาอย่างตกใจ เขารีบวิ่งกลับมาด้านหน้าเส้าไก่ ไก่ในเส้าทุกตัว บัดนี้มาออรวมกันอยู่ด้านหน้า เพื่อคอยเวลาเปิด ประตูเส้าเพื่อจะออกไปคุ้ยเขี่ยหากินอย่างอิสระ

ขวัญเปิดประตูเส้าไก่ออก ไก่พรวนออกมา รุมล้อมเด็กทั้งสองไว้ เพื่อรอกอยข้าวเปลือกอย่างที่เคยได้กินเสมอมา ขวัญรีบเอาข้าวเปลือก ถั่วเขียวโปรยหว่านให้ไก่ แล้วตัวเขารีบลอดประตูเส้าไก่ เข้าไปข้างใน จอมตามหลังเข้าไปติด ๆ

ตะกร้าที่แม่ไก่สร้อยเคยนอนกกไข้อยู่ด้านหน้าเส้าไก่ บัดนี้ ในตะกร้านั้นมีไข้อยู่ ๗ ฟอง และขนลาย ๆ อีกสองสามขน

ขวัญเอื้อมมือไปแตะฟองไข่ “เย็นซีดเลย ไม่รู้ลูกไก่ในนี้จะตายหรือเปล่า”

“เราเอากลับไปฟักด้วยไฟฟ้าก็ได้เนี่ย บางที...จะเหลืรอดบ้างก็ได้เนาะ” จอมแนะ

“ดีเหมือนกัน” ขวัญเห็นด้วย ดังนั้นทั้งสองจึงช่วยกันถือไข่ที่ฟักจะครบกำหนดแล้วอย่างประดับประดากลับบ้าน

แบ้งเจิมยี่หน้าบึ้งร่ออยู่ที่ชานเรือน พอเห็นพี่ชายทั้งสองกลับมา ก็ต่อว่าต่อขานทันที

“ไปไหนก็ไม่ชวนแบ้งด้วย ฮี”

“พี่ไปแค่เส้าไก่นี่เอง” จอมตอบ พลังยี่ไขในอุ้งมือให้น้องสาวดู

“เอามาจากไหนนี่” เด็กหญิงหายโกรธเป็นปลิดทิ้ง เธอทำตาโตมองดูไข่ในมือของขวัญและของจอม

“นั่งร่อยถุกงูเอาไปกินเสียแล้ว” ขวัญตอบเบา ๆ “เราต้องเอาไข่ม้ามาฟักเองต่อ”

เด็กทั้งสามช่วยกันหาเศษผ้ามาใส่กล่องกระดาษ แล้วเอาไข่ม้าวางเรียงหมกในกองเศษผ้านั้น

“แค่นี้จะอุ่นพอหรือคะ” แป้งเจิมถาม

“ไม่พอหรอก” ขวัญตอบ “ต้องหาหลอดไฟมาเปิดอั้งไว้เหนือกล่องด้วย”

“ตอนนี้ยกออกไปฝั่งแดดก่อนไม่ดีหรือ” แป้งเจิมแนะ

“ดีซี” จอมรีบยกกล่องไข่ม้าไปวางรับแสงแดดจัดจ้าทันที ขวัญวิ่งเข้าไปในห้องเก็บของ หายไปครู่ใหญ่ก็กลับออกมาพร้อมด้วยโคมไฟตั้งโต๊ะ

“ใช้โคมดวงนี้แหละนะ”

“มันจะไม่ร้อนไปหรือ” จอมบอก แต่ก็หาทางออกเองว่า “เอาไว้ห่าง ๆ กล่องไข่ม้าก็คงได้”

“คุณลุง คุณป้าไม่ดูหรือคะ พี่ขวัญ ถ้าเราจะเปิดไฟทิ้งไว้ทั้งวันทั้งคืน”

“คงไม่ก็วันหรอก” จอมแนะ “ไข่ม้าฟักมาสี่สิบวันแล้วไข่ม้าใหม่”
ตอนท้ายจอมหันหน้าไปถามขวัญ

ขวัญนิ่งนับอยู่ในใจครู่หนึ่ง “ใช่” ตอบอย่างมั่นใจ

“ถ้าเช่นนั้นไข่ม้าทุกฟองก็ควรจะมีตัวอยู่ข้างในแล้ว” จอมพูดอย่างใช้ความคิด “ถ้าเกิดตัวมันตายไปตั้งแต่เมื่อคืน เราจะฟักต่อไปก็ไม่ได้ลูกไก่ ทั้งยังเสียไฟด้วย”

“เราต้องทดสอบก่อน” ขวัญโพล่งออกมาอย่างนี้คืออะไรได้
เขาวิ่งกลับไปตักน้ำมาขันใหญ่ “เรามาทดสอบกันดูก่อน ไข่ฟองไหน
มีตัวอยู่ข้างใน และตัวนั้นยังมีชีวิตอยู่”

“ทดสอบอย่างไรหรือพี่” แป้งเจมรีบทรุดลงนั่งชิดชั้นน้ำ

“คอยดูนะ” ขวัญพุดพลางหยิบไข่ในกล่องมาหย่อนใส่ใน
ชั้นน้ำฟองหนึ่งอย่างเบาเมื่อ ไข่ฟองแรกเมื่อหย่อนลงไปใต้น้ำเพียง
ครู่เดียว ไข่ฟองนั้นก็เด็นจนน้ำในชั้นกระเพื่อม

“ฟองนี้ตัวอ่อนยังไม่ตาย” ขวัญรีบหยิบไข่ขึ้นมาเช็ด
จนแห้ง ส่งให้จอมช่วยเรียงกลับคืนในกล่องพัก ส่วนตัวเขาก็ทดสอบ
ไข่ฟองอื่น ๆ ทีละฟองจนครบทุกฟอง ปรากฏว่าไข่ทุกฟองมีตัวอ่อน
ที่ยังมีชีวิตอยู่ภายในทั้งสิ้น

“เสียนั่งสร้อยไปตัวหนึ่ง พี่ขวัญจะได้คืนมาอีกตั้งเจ็ดตัวแน่”

“แต่ถ้าไม่เสียนั่งสร้อยไป ขวัญเขาก็จะได้ลูกไก่อีกนับร้อย
ตัวนะ” จอมแย้งน้องสาว

พ่อของขวัญกลับมาเอาของที่บ้าน เห็นเด็ก ๆ กำลังรวมกลุ่ม
กันอยู่ จึงแวะเข้ามาทักทาย

“ทำอะไรกันหรือ” ท่านรื่องถามมาแต่ไกล

ขวัญเล่าเรื่องแม่ไก่สร้อยถูกงูเอาไปกิน และเขานำไข่
มาฟักต่อให้พ่อฟัง

“ผมขอใช้ไฟฟ้ากกไข่แทนนั่งสร้อยนะครับ” ขวัญจบลงด้วย
คำขอ

พ่อพยักหน้าอนุญาต “ที่นี่ก็ได้เป็นพ่อไก่ถูก แม่ไก่ถูกกัน
บ้างละ เออ แต่อย่าลืมไปซ่อมเล้าไก่เสียเล่า”

๖. ข้าวร้าย

มองจากหน้าต่างบนบ้านด้านติดริมฝั่งน้ำออกไป จะเห็นแม่น้ำสายใหญ่มีน้ำเปี่ยมฝั่งคดเคี้ยวไปไกลสุดสายตา ริมสองฝั่งมีเรือนแพจอดเรียงเป็นแถว นาน ๆ มีเรือยนต์ลากจูงเรือบรรทุกข้าวเป็นพวงยาวแล่นล่องไปตามกระแสน้ำ เรือหางยาวรับผู้โดยสารแล่นกันขวั๊กไขว่ ส่งเสียงดังและทำให้เกิดคลื่นในแม่น้ำไหลกระเพื่อมอยู่ตลอดเวลา ริมฝั่งน้ำมีเรือหาปลาหลายลำ บางลำจับปลาด้วยการทอดแห บางลำใช้สวิงปากใหญ่ซ้อน

จอมและแบ่งเจิมไม่เคยเห็นภาพเหล่านี้มาก่อน เด็กทั้งสองจึงเฝ้าดูอย่างสนใจ เรือซ้อนปลาลำหนึ่งพายพุ่งเข้ามาข้างแพทำน้ำหน้าบ้านขวัฏ คนอยู่หัวเรือกำข้าวและร่ำปาหวานเข้ามาก่อน ปลาเล็กปลาน้อยตอดกินข้าวที่หวานนั้นจนเห็นน้ำกระเซ็น พอคนพาย

ท้ายเรือพายเข้ามาใกล้ที่หมาย คนอยู่หัวเรือก็กดสวิงปากใหญ่ให้จมลงได้น้ำ ตอนนี้นักพายท้ายเรือต้องออกแรงพายอย่างหนักเรือจึงจะเคลื่อนไปข้างหน้า

“พี่ว่าเขาจะได้ปลาไหม” แป้งเจิมซึ่งนั่งดูจากหน้าต่างห้องตามพี่ชาย

“ได้ซี อย่างน้อยก็พวกปลาชิวปลาแปบที่ตอดข้าวอยู่นั่น”
จอมตอบ

“ปลาชิวปลาแปบเขาไม่เอาหรอก” ขวัญบอก “สวิงเขาตาห่างปลาเล็ก ๆ เหล่านั้นรอดออกไปได้”

“อ้าว แล้วเอาข้าวล่อให้มันขึ้นมากินทำไมเล่า” แป้งเจิมถามอีก
“ล่อปลาเล็กเพื่อให้ปลาใหญ่มากินปลาเล็กอีกที”

ขณะนี้ชายคนกดสวิงให้จมน้ำตอนหัวเรื่อนั้น เอนตัวไปข้างหลัง เกร็งแขนและขาจนเห็นกล้ามเนื้อขึ้นเป็นมัด ๆ สวิงปากกว้างก็ค่อย ๆ โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาทีละน้อย แรก ๆ ปากสวิงโผล่ขึ้นมาก่อน

“แข็งแรงจังนะ สวิงอันใหญ่เขายังยกไหว” แป้งเจิมพูดตาก็จ้องดูแทบไม่กระพริบ

“ยิ่งสวิงปากกว้างมากก็ยิ่งช้อนได้บริเวณกว้าง” ขวัญอธิบาย

คนช้อนปลายกสวิงขึ้นมาพ่นน้ำเกือบครึ่งปากแล้ว

“ได้แล้วหนึ่งตัว ใหญ่ด้วย” จอมร้องบอกอย่างดีใจเหมือนตัวเองเป็นคนช้อนปลาเสียเองเช่นนั้น

“ปลาอะไรนะ” แป้งเจิมถาม

ปลาในสวิงว่ายมาชนข่ายแล้วก็ลิ่งตกลงไปในน้ำกลางสวิง
 “ปลาตะเพียน” ขวัญบอกอย่างผู้รู้จักปลาดี “ชาวบ้านที่นี้
 เรียกกันว่าปลากระมัง เพราะมันตัวใหญ่กว่าปลาตะเพียน ที่ตรงนี้ใคร
 มาซื้อต้องได้ปลาทุกครั้ง นั่นใจได้อีกสองตัว ปลาน้ำเงินเสียด้วย”

เมื่อยกสวิงขึ้นพ้นน้ำทั้งปากแล้ว ปลาตัวใหญ่สี่ขาตัวน้อยอยู่กลาง
 สวิงสามตัว ตัวหนึ่งมีเกล็ดคือปลากระมัง อันเป็นปลาพันธุ์เดียวกับ
 ปลาตะเพียนแต่ตัวใหญ่กว่า อีกสองตัวไม่มีเกล็ด

“ปลาน้ำเงินไม่เคยไต่บัน ซื่อแปลกจิง” แป้งเจิมว่า ขวัญจึง
 อธิบายให้ฟัง

“ปลาน้ำเงินเป็นปลาคล้ายกับปลาเนื้ออ่อนแต่ตัวใหญ่กว่า
 สีตัวด้านบนเป็นสีเขียวคราม ส่วนสีด้านท้องจะขาวคล้ายเงินวาว
 เนื้อหวานนุ่ม ไม่มีก้างฝอย มีแต่กระดูกแกนกลางลำตัวเท่านั้น เป็น
 ปลาหายากและมีชื่อของที่นี่ พอ ๆ กับปลาเสือตอ เคยไต่บันไหม
 ปลาเสือตอนะ”

ทั้งจอมและแป้งเจิมพยักหน้า แป้งเจิมเสริมว่า “ปลาเสือตอ
 ที่เขาเลี้ยงไว้ในตู้ดูเล่นใช้ไหมพี่ขวัญ ตัวน่ารักดีนะ ขนาดเท่าสามนิ้ว
 ของแป้ง”

“เสือตอที่นี้ตัวใหญ่เท่าจานข้าวเหน” ขวัญทำมือประกอบคำพูด
 “ปลาเสือตออยู่ตามโคนตอไต้ น้ำ กินแต่ของสด ๆ เช่นปลาที่เล็กกว่า
 และกุ้งฝอย เนื้อของมันสีขาวเหมือนสำลี ทั้งนุ่มทั้งหวาน เอามาหนึ่ง
 ทรวงเครื่อง อร่อยอย่าให้บอกเชียว”

แม่ของขวัญเดินลงไปที่ทำน้ำ เรียกเรือหาปลาเข้ามาแวะ พวก

เด็ก ๆ จึงรีบลงจากบ้านเพื่อมาดูปลาในเรือด้วย แม่เลือกปลาน้ำเงิน และเนื้ออ่อนตัวใหญ่ รวมเป็น ๓ ตัว ตามราคาและเมื่อต่อรองกัน ตกลงแล้ว คนขายปลาก็จับปลาใส่ถุงพลาสติกส่งให้ ปลายังดิ้นขลุ ๆ อยู่เลย

“สต่ออย่างนี้เนื้อหวาน” แม่บอก แล้วหันไปพูดกับแบ่งเจิมว่า “ป้าจะแกงส้มให้ทานเย็นนี้ หรือหนูจะทานปลาทอดดีจ๊ะ”

“อะไรก็ได้ค่ะ ที่คุณป้าทำหนูทานได้ทุกอย่าง”

“น่ารักจริง” ผู้เป็นป้าตื้หลานสาวเข้ามาทอดแล้วชวนกันเดิน ขึ้นจากท่าหน้า

นายทองใบมายืนลับ ๆ ล่อ ๆ กวักมือเรียกขวัญอยู่ที่มุมบ้าน ขวัญวิ่งไปหา แม่เดินเลยเข้าไปในครัว จอมกับแบ่งเจิมเข้าไปดูกล่อง ฟักไข่

“ลูกไก่ออกแล้ว” แบ่งเจิมไววายเสียงลั่น เมื่อเธอเห็นลูกไก่ ขนสีดำปุยตัวหนึ่งในกล่องฟัก จอมรีบก้มลงเชยเศษผ้าเล็กดูไข่ฟอง อื่น ๆ ยังมีลูกไก่อีกสองตัวออกจากเปลือกแล้ว แต่ตัวยังไม่แห้งดี นึก นอนอยู่กลางกองไข่

ขวัญหายไปกับครูเตียวก็เดินกลับมาสมทบ สีหน้าของเขาไม่ดีนัก

“ไข่ออกเป็นตัวแล้ว” จอมบอกเมื่อขวัญเดินเข้ามาถึง และ ไม่ได้ยินขวัญได้ตอบออกมา จึงหันไปดู “อ้าว เป็นอะไรไปแล้ว หน้าตาไม่ดีเลย ลุงใบมาบอกอะไรหรือ”

ขวัญถอนหายใจ “ลุงใบเขามาบอก คินนี่เจ้าจะส่งงูมากินไก่ ในเล้าอีก”

“ทำไมนายโบเขารู้คะพี่ขวัญ”

“เจ้ามาเข้าฝันบอกเขา” ขวัญตอบ “แล้วทีนี้จะทำอย่างไรดี”
พูดออกมาดัง ๆ เป็นเชิงหาเพื่อนทั้งสอง

“ไม่เห็นต้องทำอะไรนี่” จอมบอก “กูจะมาเก่งกว่าคนได้อย่างไร มันเข้าทางกูไหว เราก้ไปอุดรูโหว่เสียก็สิ้นเรื่อง”

“จริงอย่างที่จอมบอก” มีเสียงสนับสนุนดังมาจากในห้อง แล้วเจ้าของเสียงก็เดินออกมาดูลูกไก่ในกล่องพักด้วย “นอกจากรูโหว่แล้ว ประตูเล็กก็ต้องปิดใส่กุญแจให้แน่นหนา”

“พ่อคิดว่า จะกันงูเจ้าได้หรือครับ” ขวัญเงยหน้าถามพ่อ

“มีเจ้าจริงหรือคะ คุณลุง” แป้งเจิมถามบ้าง

“มันเป็นความเชื่อถือของคนที่นี่ละ” บิดาของขวัญตอบ “มีเรื่องเล่ามากมาย อย่างเช่นเรื่องที่หน้าบ้านเรานี่ เป็นอยู่จอดเรือของเจ้าพ่อปราสาททอง”

“อยู่ตรงไหนครับ ผมมองไม่เห็นเรือสักลำ” จอมถามอย่างสงสัย

“ไม่ใช่เรืออย่างที่นายคิดหรอก” ขวัญอธิบาย “เรือของเจ้าพ่อปราสาททองนี่คือจระเข้ตัวใหญ่ เวลาท่านจะเสด็จไปไหนทางน้ำ ท่านก็จะขี่เรือที่ว่านี่ไป”

“พี่ขวัญเคยเห็นหรือคะ” แป้งเจิมซักอย่างอยากรู้เต็มที่

ขวัญสั่นหน้า “พี่คงเกิดไม่ทัน แต่คนแก่คนแก่ที่นี่เขาเคยเห็น”

“เห็นอย่างไร” จอมซักอีก

“ส่วนมากท่านจะเสด็จตอนเช้ามีด ซึ่งเป็นช่วงที่แม่น้ำเจียบ

สงบ แล้วหันดูในแม่น้ำก็จะเกิดคลื่นลูกโต ชัดเรือแพไหวโยนไป
ทั้งลำน้ำ ทั้ง ๆ ที่ในแม่น้ำไม่มีเรือสักลำ เห็นแต่อะไรไม่รู้วิ่งอยู่ใต้
ผิวน้ำเป็นลำ”

“น้ำกลัวจัง แปะไม่กล้าลงอาบน้ำในแม่น้ำอีกแล้ว”

“คุณลุงเชื่อเรื่องนี้หรือเปล่าครับ” จอมหันหน้าไปถามบิดา
ของขวัญ

“เรื่องเจ้าชื่จะเข้ นั่นละ ลุงไม่เชื่อ แต่ลุงเชื่อว่า ในแม่น้ำนี้
ต้องมีสัตว์น้ำตัวใหญ่อยู่”

“จะเข้มีไหมคะ”

“เมื่อก่อนมี แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้วละ แต่ปลาตัวใหญ่ ๆ ขนาด
เท่าแปะ เท่าจอม ยังมีอยู่”

“ปลาเจ้าอีกหรือคะ” แปะเจิมทำตาโต

บิดาของขวัญหัวเราะ “ไม่ใช่หรอก ปลากะโห้ละ ไก่เจาะ
ออกมาสามตัวแล้วนี่” ตอนท้ายท่านพูดขณะชะโงกหน้าเข้าไปดูใน
กล่องฟักไข่ แล้วหันกลับมาพูดกับขวัญว่า “กรงไก่รีบไปซ่อมแซม
มัวชักช้าไก่จะหมดแล้ว ลูกไก่นี้ปล่อยไว้อย่างนี้ก่อน อย่าเพิ่งไปจับ
ไปกวนมัน ลูกไก่ยังอ่อนแอเดี๋ยวจะพาลตายเสียหมด” พูดจบแล้ว
ก็เดินผละจากไป

“แปะอยากตกปลากะโห้จังเลย” แปะเจิมอ้อนกับขวัญ “พี่ขวัญ
ทำเบ็ดตกปลากะโห้เป็นไหมคะ”

“ตอนนี้ยังไม่ว่าง” จอมขัดจังหวะ “ต้องไปซ่อมเล้าไก่ก่อน
ไปกันเถอะขวัญ แปะเฝ้าลูกไก่ที่นั่นนะ”

แล้วเด็กชายทั้งสองก็ช่วยกันหาค้อน หาดะปูล และไม้กระดาน
แผ่นสั้น ๆ ตรงไปที่เล้าไก่

“ขวัญเชื่อตามที่ลุงโบบอกไหม” จอมถามขณะเดินลงมาจาก
บ้านด้วยกัน

“เชื่อซี ใคร ๆ เขาก็เชื่อ มีแต่พ่อที่ไม่เชื่อ” ขวัญตอบอย่าง
หนักแน่น “เจ้าท่านคงโกรธเรา ที่เมื่อวานเราไปนั่งบนหลังคา
วังบาดาลท่านเป็นแน่เลย”

จอมนึกถึงวันวานที่ชวนกันไปเที่ยวบึงบัว แล้วไปหยุดพัก
บนเนินใต้ร่มทองกวาว

“แต่เราไม่เชื่อ” จอมย้ำไหล่

“จนท่านมาเอาน้ำสร้อยไปตัวหนึ่งแล้ว นายยังไม่เชื่ออีกหรือ”

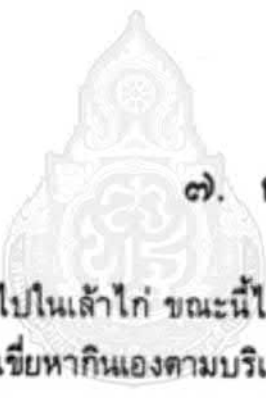
“ไม่รู้ซี แต่เราว่าไม่ใช่เจ้าหรรอก”

“เจ้าท่านไม่มาเอาเอง แต่ท่านใช้บริวารของท่านมาเอา ก็รอย
งูใหญ่หลังเล้าไก่อันนั้นไง”

จอมไม่ต่อล้อต่อเถียงอีก เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็
โผล่ออกมาว่า

“เราว่าไม่ใช่งูเจ้าอะไรหรอก”

“นายไม่เชื่อหรือ ระวังเถอะ เจ้าจะมาหักคอ”

๗. ความลับในเล้าไก่

เด็กทั้งสองเข้าไปในเล้าไก่ ขณะนี้ไม่มีไก่อยู่ในเล้าแล้ว ไก่
ทุกตัวพากันออกไปคุ้ยเขี่ยหากินเองตามบริเวณใกล้ ๆ นั้น ตอนเช้า
ก่อนออกจากเล้า กับตอนเย็นก่อนกลับเข้าเล้า ขวัญจึงจะเอา
ข้าวเปลือกบ้าง ถั่วเขียวบ้าง มาโปรยให้กินบนลานหน้าเล้า

ที่รังแม่ไก่ยังเหลือขนลายเป็นอนุสรณ์ให้เห็นสองสามขน
ถัดจากรังแม่ไก่เป็นรังสำหรับไก่ออกไข่อีกสามสี่รัง ด้านในสุดของ
เล้าเป็นคอนไม้สำหรับให้ไก่เกาะนอน พื้นเล้าไก่เป็นทรายที่อัดแน่น
และกวาดเรียบ

“ในเล้านี้สะอาดดีจัง” จอมชม

“เราจ้างลุงโบกวาดมูลไก่ทุกอาทิตย์ กวาดแล้วก็เอาไปใส่

ในแปลงคอกไม้หน้าบ้านโน้น” ขวัญตอบพร้อมกับวางก้อน ตะปู
สายยู ทุญแจ ลงกับพื้น

“เราจะติดสายยูที่ประตูนี้ นายช่วยเอาไม้ไปอุดช่องโหว่
หลังลั่นนะ” ขวัญบอก พร้อมกับส่งเครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ให้
กับจอม

จอมรับเครื่องมือแล้วเดินตรงไปที่ช่องโหว่ ก้มลงมอง ร่องรอย
ของงูที่มุดลอดเข้ามาทางช่องโหว่ยังปรากฏให้เห็นชัดเจน จอมก้มลง
พิจารณารอยนั้นอีกครั้ง แล้วเขาก็ตัดสินใจไม่อุดช่องโหว่นั้น

“เราว่าอย่าเพิ่งซ่อมเลย” จอมบอกเมื่อเดินกลับมาที่ขวัญ
ขวัญมองหน้าน้องอย่างจุนงง “พຼ່ງนี้ค่อยซ่อมก็ได้ ยังไม่สายเกินไป”
จอมบอกพร้อมกับเดินออกจากเล้าไก่ ส้ารวจไปรอบ ๆ บ้าน

“นั่นนายจะไปไหน” ขวัญเดินตามออกมายืนดูจอมอยู่ที่หน้า
เล้าไก่

“เดี๋ยว ขอส้ารวจอะไรหน่อย” จอมโบกมือให้ขวัญ แล้วเดิน
อ้อมไถลออกไปทางด้านหลังบ้านซึ่งเป็นป่าละเมาะ มีพุ่มไม้เตี้ย ๆ
ขึ้นอยู่หนาแน่น จนใช้เป็นแนวกำบังกันแทนรั้วบ้านได้ จอมเห็น
ขนลายเส้นหนึ่งติดอยู่บนกิ่งไม้ เขาก้มลงเก็บขึ้นมาดู และในที่สุดก็
ตัดสินใจแหวกพงหญ้าได้กิ่งไม้นั้น ขนแม่ไก่สร้อยดกอยู่บนพื้น
กระจุกหนึ่ง จอมเดินกลับมาหาขวัญ

“นายว่าให้ซ่อมพຼ່ງนี้ แล้วคินนี้เงจะมาเอาไก่ไปกิน นายยัง
ว่าไม่สายอีกหรือ” ขวัญถามขึ้นทันที เมื่อจอมเดินกลับมา

“ยังไม่สาย” จอมย้ำคำหนักแน่น “คินนี้รามาจับขโมยกันก่อน”

“ขโมย ขโมยอะไรของนาย”

“นำ เชื่อเราเถอะ ไม่มีงูที่นี่ เรามีหลักฐานยืนยันแล้ว”

“นายพบอะไรหรือ”

“อย่าเพิ่งรู้เลย มันอาจไม่ถูกต้องก็ได้ ว่าแต่นายจะยอมเสี่ยงเสียใ้ก้อีกสักตัวไหม”

“แล้วจะจับขโมยที่ว่านั่นได้หรือ”

“จับได้หรือไม่ ไม่รู้ซี แต่อย่างน้อยก็รู้ว่า ใครคือขโมย”

ขวัญหยุดคิดตรึกตรอง แต่ในที่สุดก็พูดอย่างตัดใจได้

“ตกลง เสียใ้ก้อีกตัว เพื่อซื้อความรู้ที่ยิ่งใหญ่ แล้วเราจะจับขโมยนั้นอย่างไรเล่า”

จอมขยายแผนการให้ฟัง

“สำเร็จแน่หรือ” ขวัญแย้งเสียงอ่อยเมื่อฟังแผนการของจอมแล้ว

“ก็นายว่าแผนที่เราวางนี้มีจุดอ่อนตรงไหนบ้างเล่า ลองช่วยนึกดูอีกที”

“ก็ไม่มีจุดอ่อนอะไร...”

“ถ้าไม่มีมันก็น่าจะสำเร็จ แต่แผนนี้จะบอกให้ใครรู้ก่อนไม่ได้ นอกจากเราสองคน และถ้าจะจับขโมยกันด้วยละ ก็ต้องรีบลงมือทำเสียตอนนี้ ตอนที่ยังไม่มีใครเห็น”

“เอาก็เอา” ขวัญตกลงใจ

เป็นช่วงจังหวะดีที่เด็กทั้งสองจะได้ลงมือทำตามแผน เพราะขณะนั้นมีเสียงประกาศแว่วดังมาว่า จะมีภาพยนตร์กลางแปลงที่วัด

ท้ายบ้านประชันกันถึงสามจอ ขำวนี้เป็นที่สนใจของทุกคนไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่ ทุกคนในบ้านขวัญจึงให้ความสนใจกับประกาศที่ได้ยินนี้

ขวัญกับจอมวิ่งกลับไปที่บ้าน เข้าไปในห้องเก็บของ รื้อค้นของที่ต้องการได้แล้วก็แอบย่องวิ่งกลับมาที่เล้าไก่อีกครั้ง ช่วยกันติดเครื่องมือเข้าที่บานประตูเล้าไก่ ซ่อนสายโยงไว้แนบกับไม้กรอบประตูเล้า จนดูแทบไม่เห็นสายโยงระยางนั้นเลย ดีว่าเด็กทั้งสองคนเคยเรียนเรื่องที่ทำอยู่นี้อ่านมาบ้างแล้ว ทั้งยังอ่านพบในวารสารวิทยาศาสตร์อยู่เสมอ ๆ จึงพอทำได้ แต่กว่าจะเสร็จเรียบร้อยก็ทำเอาเหงื่อตก ตอนเดินกลับมาบ้าน ทั้งสองพบกับนายทองใบกลางทาง

“ไปไหนกันมาครั้นนาย” ทองใบมองดูเด็กทั้งสอง

“ไปดูเล้าไก่มา” ขวัญตอบ “ตั้งใจจะไปซ่อมรอยโหว่ แต่ได้ยินเสียงประกาศมีหนังที่วัด เลยไปดูเขาตั้งจอหนังก่อนดีกว่า ลุงใบช่วยดูไก่ให้ด้วยแล้วกัน”

“ครับอย่าห่วงเลย”

จอมมองเห็นนายทองใบหนีบขวดอะไรมาด้วย จึงถามเพราะความอยากรู้

“ลุงใบหนีบอะไรมาด้วยนั้นนะ”

ทองใบก้มมองของที่หนีบซ่อนมา หัวเราะเขิน ๆ ก่อนตอบเสียงอ่อย ๆ ว่า “น้ำชาครับ”

“อะไรน้ำชา” จอมทำหน้างง ขวัญจึงอธิบายให้ทราบ

“น้ำชา ก็ สอ รอ ถอ แปลว่าสุราเถื่อนไงเล่า”

“อ้อ เตรียมเอาไว้ดื่มฉลองหรือ” จอมยิ้มเยาะ

“ตั้งใจจะเอามาต้มให้ตาสว่างนะครับ คินนี้จะได้เฝ้าไก่ให้
นายขวัญทั้งคืนเลย”

“อ้าว แล้วไม่ต้องเดินยามหรือ” จอมถามอีก

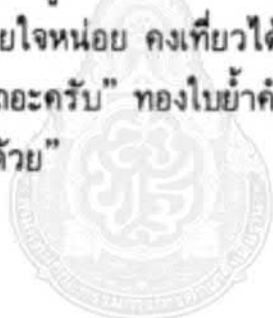
“คินนี้ออกเวรครับ นายจะไปดูเขาตั้งจอหนังที่วัดก็เชิญ
เถอะครับ” นายทองใบพูดเร่งให้เด็กทั้งสองไปเสียเร็ว ๆ

“แหมเราจะเอาเปรียบลุงใบหรือเปล่าไม่รู้” ขวัญพูดออกมา
อย่างจริงจัง “ไก่ของผม แด่กลับให้ลุงใบอดหลับอดนอนเฝ้าให้”

“ไม่เอาเปรียบหรือครับ” ทองใบรีบตอบอย่างรวดเร็ว “ผมไม่ได้
อยู่คนเดียว ทิดปุ่นเขาก็อยู่ด้วย”

“งั้นก็ค่อยสบายใจหน่อย คงเที่ยวได้สนุก”

“เที่ยวให้สนุกเถอะครับ” ทองใบย้ำคำพร้อมหัวเราะในลำคอ
“นายสนุก ผมก็สนุกด้วย”

๘. จับขโมย

หนังกลางแปลงที่จัดมาฉายสนามหน้าวัดท้ายบ้านนั้นเป็นหนังแก้บนของท่านกำนันแดง คนดังแห่งหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่ฉายภาพยนตร์ประกาศก้องว่า จะเริ่มฉายตั้งแต่สองทุ่มเป็นต้นไป ดังนั้นชาวบ้าน ชาวแพในระแวกใกล้เคียงจึงพากันอุ้มลูกจูงหลานมาชุมนุมกันตั้งแต่ยังไม่มีมืดสนิท พ่อค้าแม่ค้าหาบขนมหวาน อ้อยควั่น พุทราเชื่อม มาตั้งหาบวางขายก่อนเพื่อน หนังกลางแปลงก็ดี งานวัดก็ดี เหล่านี้เป็นสิ่งบันเทิงชั้นเลิศของชาวบ้าน โดยเฉพาะเด็กวัด เด็กนอกวัดต่างสนุกสนานกันเป็นพิเศษ

เด็กทั้งสามมาเที่ยวงานพร้อมกับมารดาของพวกเขา แม่ของจอมไม่เคยเที่ยวงานวัดมานานแล้ว เมื่อมาเห็นก็ทำให้เธอตื่นเต้นได้ไม่น้อย

“แป้งดูอ้อยควั่นเจ้านั้นซี เขาเสียบไม้ไว้เป็นข้อเลย” มารดาของจอมบอกกับลูกสาว ให้ดูอ้อยควั่นที่ควั่นไว้เป็นข้อ ๆ แล้วนำไปเสียบติดกับข้อไม้จนดูเป็นพุ่มพวง

“หนูอยากกินข้าวเกรียบที่กำลังปิ้งอยู่นั้นจัง” แป้งเจิมสนใจข้าวเกรียบว่าวมากกว่า “แผ่นมันพองบาน คงกรอบดีนะคะ”

“อยากชิมก็ซื้อสิลูก” แม่อนุญาต “ซื้อมาเมื่อพี่ ๆ เขาด้วย”

แป้งเจิมวิ่งไปที่แม่ค้า ประเดี๋ยวเดียวก็กลับมาพร้อมกับข้าวเกรียบว่าวแผ่นใหญ่ ๓ พวง พวงละ ๒ แผ่น “พวงละสองบาทค่ะ” เธอส่งให้พี่ชายคนละพวง

เมื่อเดินดูจนรอบบริเวณงานแล้ว มารดาของขวัญจึงชวน มารดาของจอมแฉะนั่งพักที่ร้านขายเครื่องดื่มแห่งหนึ่ง จอมกับขวัญ เห็นเป็นโอกาส จึงขออนุญาตแยกตัวออกไปเล่นกับเพื่อน ๆ

“แม่ไม่ต้องคอยผมนะครับ” ขวัญบอก “หนึ่งเลิกผมจะกลับบ้านกันเอง”

“แบ่งไปด้วยคนซี” แบ่งเจิมขอตามไปด้วย แต่พี่ชายทั้งสองรีบ ให้เหตุผลหลายอย่าง

“แบ่งนอนดึก ๆ ไม่ดีหรือรู้ไหม” จอมบอก แต่แบ่งเจิมเถียง ว่า

“ไม่รู้ แบ่งจะไปกับพี่ด้วย”

“พี่จะไปเล่นกับเพื่อน ๆ” ขวัญให้เหตุผลข้อที่สอง “มีแต่พวกผู้ชาย”

“แบ่งไปยืนดูพี่เล่นก็ได้”

“แบ่งอยู่กับแม่ดีกว่า” มารดาตั้งลูกสาวเข้ามานั่งใกล้ ๆ จอมกับขวัญจึงรีบหลบออกไปได้สำเร็จ เด็กทั้งสองไปเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ อยู่พักหนึ่ง ก็ชวนกันกลับไปจับขโมย

เด็กทั้งสองมาแอบชุมนุมอยู่ไม่ห่างจากบ้านนายทองใบมากนัก ตรงที่แอบอยู่มีกอพุทธรักษาบังไว้ ขวัญเอาเสื้อมาปูนั่ง จ้องมองไปที่บ้านนายทองใบ

บ้านนายทองใบยังเปิดไฟสว่าง มองเห็นนายทองใบกำลังพูดกับนายปุ่น คอยอะไรกันบ้าง เด็กชายทั้งสองไม่ได้ยิน แต่กิริยาอาการของคนทั้งสองมิได้รอดสายตาเด็กชายไปได้เลย

จอมยกมือขึ้นลูบแก้มบ่นว่า “ยุ่งชุมจังเลย”

“ค่อย ๆ บัดนะ อย่าตอบ เดี่ยวเกิดเสียงดัง แฉนแตกหมด”

เป็นการทรมานอยู่มิใช่น้อย ยุ่งกัลดันแสบไปหมด แต่จะตอบแรง ๆ ให้สมแค้นก็ทำไม่ได้ ใต้แต่โบก ๆ บัด ๆ ยุ่งก็ไม่ยอมหนี และแล้วก็มีเสียงกระซิบกระซาบขึ้นมาใกล้ ๆ

“แบ่งเอายาทาทั้งนั้นมาให้”

จอมกับขวัญ หันขวับไปทางเสียงกระซิบบอก แบ่งเจมนั่นเอง แอบเข้ามายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เธอส่งขวดยาให้กับพี่ชาย พลางย่ำว่า “เฮ้อ น้ำหอมทาทั้งนั้นยุ่ง”

“ทำไมถึงรู้ว่าพี่อยู่ที่นี่” ขวัญเอื้อมมือมารับขวดยา เปิดจุกได้ ก็เทน้ำหอมใส่ฝ่ามือ ทาไปทั่วผิวกายนอกร่มผ้า เสร็จแล้วก็ส่งต่อให้จอม

“แม่รู้ไหม ที่แบ่งมานี่นะ”

แบ่งเจมทรุดลงนั่งบนเสื่อด้วย “มาแอบดูลูกโบกกันเหล้ากันหรือ” เธอไม่ยอมตอบคำถาม พี่ชายจึงถามย้ำอีก

“รู้ คุณลุงคุณป้าก็รู้ น้ำหอมกันยุ่งนี้ คุณแม่ให้เอามาให้พี่”

“หา” เด็กชายทั้งสองอุทานออกมาเบา ๆ “แม่ไม่ว่าอะไรหรือ”

“ที่แรกแม่จะให้มาตาม แต่คุณลุงบอกให้ปล่อยเฉยไว้ พี่มาทำอะไรกันหรือนี”

“จับขโมย”

“ขโมยอะไรหรือพี่” แบ่งเจมยังไม่หายสงสัย

“คนขโมยโก่งใจเล่า” ขวัญตอบ “จอมเขาว่าไม่ใช่ขโมยหรอก แต่เป็นคนมาขโมยเอาไปนะ”

บนบ้านนายทองใบขณะนี้นายทองใบลุกเข้าไปในครัว ส่วนนายปุ่นเอาขวดเหล้ามาตั้งตรงหน้า หยิบแก้วมาสองใบวางลงข้างๆ ขวดเหล้า ร้องบอกอะไรกับนายทองใบไม่ทราบ ชั่วครู่เดียวนายทองใบก็ถือจานออกมาใบหนึ่ง ชามสังกะสีและมีดบางปลายแหลมออกมาด้วย ทั้งสองซุบซิบอยู่พักหนึ่ง นายปุ่นเดินลงจากบ้าน เดินหายไปทางหลังบ้านพักใหญ่ก็กลับขึ้นไปนั่งดื่มเหล้ากับนายทองใบตามเดิม

แป้งเจิมเฝ้าดูเหตุการณ์เหล่านี้อย่างไม่สนุกอะไรเลย เวลาผ่านไปเธอชักง่วง จึงเผลอหลับหลังพี่ชาย

นายทองใบเดินลงจากบ้านอีกครั้ง หยุดมองซ้ายมองขวาที่หน้าเล้าไก่ เมื่อไม่เห็นมีสิ่งใดผิดปกติ จึงเอื้อมมือไปที่ประตูเล้าไก่

ขวัญและจอมใจตื่น

นายทองใบเขียนสลักประตูที่ทำเป็นไม้ขัดไว้ด้านนอก เสร็จแล้วก็จับซี่ลูกกรงประตูเล้าไก่ออก ทนใจ

ออก ออก ออก...

สัญญาณกันขโมยที่จอมกับขวัญติดไว้เมื่อตอนกลางวันก็ทำงาน เสียงออกดังลั่นไม่ยอมหยุด แป้งเจิมตกใจตื่น ผลุนผลันลุกขึ้นยืนได้ก็ส่งเสียงร้องไปสุดเสียง

“ขโมย ขโมยลักไก่ ช่วยด้วย”

ขวัญกับจอมตะลึงต่อเหตุการณ์ ลุกขึ้นยืนพร้อมกันอย่างลึบตัว

นายปุ่นกระโจนลงจากบนบ้าน นายทองใบถลันวิ่งขึ้นไป ชนกันที่ โถงน้ำล้างเท้าที่เชิงบันได นายทองใบมีมิดบางอยู่ในมือ พอดังหลักได้ มองมาทางเสียงที่เด็กทั้งสามยืนอยู่

ทันใดไฟฉายก็ฉายกราดไปที่นายทองใบ จนเขาต้องยกมือ ขึ้นป้องตา

“นายหรือครับ” ทองใบหายเมาเป็นปลิดทิ้ง “ขโมยมันเข้ามา จะลักไก่อนายขวัญ ผมเกือบจับได้อยู่แล้วเชียวครับ นายแบ่งร้อง เสียก่อน มันเลยรู้ตัวหนีไป”

จอมชี้หน้านายทองใบ “แกนั่นแหละห่วยขโมย”

“ผมเปล่าจริง ๆ” ทองใบปฏิเสธเสียงแข็ง

“ฉันกับขวัญมาแอบดูตั้งแต่แกให้นายปุ่นไปก่อไฟต้มน้ำ หลังบ้านนั่นแล้ว”

“โอ้ นายใส่ความผมแท้ ๆ ไอ้ปุ่นมันทำต่างหาก”

“อ้าว คนที่ร่วมมือกับแกชื่อปุ่นหรือ” บิดาของขวัญส่าย “ผู้ร้ายปากแข็งอย่างนี้ ต้องจับส่งโรงพัก”

ไต่ยืนว่าจะจับตัวส่งโรงพักเท่านั้น นายทองใบก็เข่าอ่อน ทั้งมิด ก้มลงกราบ ปากก็อ้อนวอนไม่ขาดเสียง

“ผมผิดไปแล้วครับนาย ยกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับ ไอ้ใบ จะไม่ทำอีกแล้ว”

“นั่งสรว้อยแกก็เอาไปกินไข่ไหม” จอมส่าย

“อะ...ครับ”

“แล้วกูที่ริมบึงแกก็ทำอีก”

นายทองใบนั่งก้มหน้านั่งไม่กล้าสู้ตากับเด็ก ๆ

“ความผิดถึงสามกระทงแบบนี้ให้อภัยไม่ได้ คุณลุงครับจัดการส่งตำรวจเถอะ”

นายทองใบโหมเข้ากอดขาพ่อของขวัญไว้แน่น ร้องไห้โฮออกมาเหมือนเด็ก

“ผมเข็ดแล้วครับ จะเอาไปสาบานวัดไหน เจ้าพ่อองค์ไหน ก็ยอมทั้งนั้น ขอให้ยกโทษผมสักครั้งเถอะครับ ผมไม่ทำอีกแล้ว”

“แน่นอน” ในที่สุดพ่อก็ใจอ่อน “จะยกโทษครั้งนี้ให้ ถ้าทำอีกก็อย่าอยู่ที่นี้เลย”

“ผมให้สัญญาครับ ที่ทำนี้ก็คิดว่า นายขวัญ นายจอม นายแป้ง เป็นเด็ก คงถูกผมหลอกได้ง่าย ๆ”

“เหอะ ถึงเด็กก็เด็กยุคคอมพิวเตอร์นะจ๊ะ” แป้งเจิมนั่งมานาน เพิ่งได้โอกาสพูดตอนนี้อย่าง

“เรื่องผีหน้า งูเจ้าอะไรนั่น ก็คงเป็นเรื่องภูซึกมาไซ้ไหม” จอมซัก นายทองใบยิ้มผิน ๆ ไม่กล้าสบตากับใคร

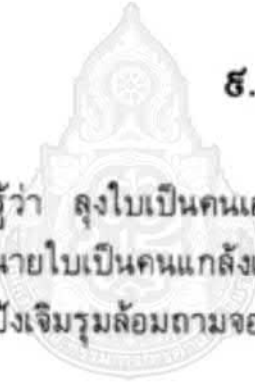
“แหม เล่นเอาแป้งกลัว ไม่กล้าลงไปทำน้ำเลย ผู้ใหญ่อะไรหลอกเด็ก”

“เรื่องผีเข้ายายชุ่มนั่น ผีจริงหรือเปล่าฮิ” แป้งเจิมยังไม่หายแค้น บิดาของขวัญเอื้อมมือมาโอบไหล่เด็กหญิงไว้

“ยายชุ่มแกลเป็นไข้มาเลเรีย ไม่ใช่ผีเข้าหรอก ลุงพาตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลแล้วละ”

เด็ก ๆ อุทานออกมาเกือบพร้อมกัน

“โธ่ นึกว่าผีเข้าเสียอีก”

๘. สามสหายนักสืบ

“ทำไมพี่จอมรู้ว่า ลุงใบเป็นคนเอาหนังสือไปเล่าคะ”
“ที่ปืงบ้วนัน นายใบเป็นคนแกล้งเราหรือ นายทำไม่รู้เล่า”
ทั้งขวัญและแบ่งเจิมรุมล้อมถามจอม จนไม่รู้จะตอบคำถาม
ไหน

“ถามพร้อม ๆ กันอย่างนี้ จอมก็ตอบไม่ได้ซี” พ่อปราม
“ไหนจอมลองเฉลยให้ฟังซี ลุงก็อยากจะรู้เหมือนกัน”

จอมมองหน้าลุง เขายิ้มอย่างภาคภูมิ “ผมตอบปัญหาแรก
ก่อนนะครับ ทำไมรู้ว่านายทองใบเป็นคนเอาหนังสือไปกิน...
ความจริงผมรู้แน่ ๆ ว่า เรื่องนี้ไม่มีงูเข้ามาเกี่ยวข้องเลย แต่ตอน
แรกไม่แน่ใจว่า ใครเป็นคนขโมยไก่”

“มีรอยงูเป็นพยานอย่างนั้น ยังไม่เชื่อว่างูอีกหรือ” ขวัญชัก
“รายนันมีจริง แต่ไม่ใช่รอยงู”

จอมหยุดเว้นไปนิดหนึ่ง ทุกคนมองหน้าเขาเหมือนจะเร่งให้ตอบไว ๆ

“เพราะที่รอยงูนั้น มีรอยนิ้วเท้าคนอยู่ด้วย มันเหมือนกับคนใช้เท้าลอคช่องโหว่ แล้วลากออกมาให้เป็นรอย ไม่เชื่อนายกลับไปดูที่รอยนั้นใหม่ จะเห็นอย่างที่เราเห็น”

“พี่จอมนี่ช่างสังเกตจริงนะ” แป้งเจิมชื่นชมกับพี่ชาย

“แต่ที่เราปักใจเชื่อแน่ว่า ไม่ใช่งูก็ตรงที่นางสร้อยหายไปในทะเล นายสังเกตเห็นไหม งูมันมุดเข้ามาทางด้านหลัง แล้วไก่อของนายก็จับคอนนอนอยู่ตอนหลังเล่า ทำไมงูตัวนี้จึงไม่เอาไก่ใกล้ตัวไปกิน อุดสำหันธ์เลื้อยลอคมาเอานางสร้อยซึ่งนอนพักไข้อยู่ตอนหน้าเล่าไปกิน”

“จริงด้วย” ขวัญเห็นทางสว่างเข้าแล้ว “ต้องเป็นคนเปิดประตูเล่าแล้วก็คว้าเอาไก่ตัวใกล้ ๆ ประตูเล่าไป นายนี้ไม่เลว”

“เรายังพบขนนางสร้อยอีกกองใหญ่ในป่าหลังบ้านนายทองใบ ถ้างูมันกินนางสร้อยจริง มันต้องกลืนเข้าไปทั้งตัว ไม่ถอนขนออกก่อนเป็นแน่” จอมอธิบายต่อ “ความจริงนายก็ระแวงนายทองใบอยู่แล้ว แต่นายใจดีเกินไป จึงแกล้งทำเป็นไม่รู้มากกว่า”

“เก่งทั้งสองคนนั่นแหละ” แป้งเจิมย่นจมูกล้อเลียน “แต่แป้งก็มีส่วนร่วมด้วยนะ”

“แป้งร่วมกิจกรรมกับพี่ตรงไหนเอ่ย”

“อ้าว ก็แป้งเป็นคนร้องขโมยไข่ละ แล้วแป้งก็เป็นคนเอายาทากันยุงมาให้ ถ้าไม่มีแป้งก็ไม่มีคนเอายาทากันยุงมาให้ พี่ขวัญพี่จอมก็ต้องโดนยุงกัดจนทนไม่ไหว ต้องกลับไปบ้านก่อนจับขโมยได้แน่ ๆ เลย”

ทุกคนได้ฟังเหตุผลของแบ่งเจิม ต่างพากันหัวเราะ

“เก่งทั้งสามคนนั่นแหละ เป็นสามสหายนักสืบได้” บิดาของ ขวัญกล่าวชม แล้วถามจอมต่ออีก

“อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องที่บึงบัวเป็นอย่างไรกัน”

“เราไปนั่งเล่นกันค่ะ กำลังเพลิน ๆ ก็มีจุดตกลงมากลางวง แหมแบ่งวิ่งเสียจุก หายใจแทบไม่ออกแน่ค่ะ” แบ่งเจิมรีบเล่าเรื่อง ให้พวกผู้ใหญ่ฟัง

“จอมเขาเกิดเสียตายเสีย จึงหวนกลับไปเอา” ขวัญเล่าต่อ “แต่ทำไมเขาถึงว่า นายใบเป็นต้นเหตุก็ไม่ทราบ” ตอนท้ายขวัญหัน ไปมองหน้าจอมเป็นเชิงถาม

“ผมวิ่งกลับไปทีเสื้อ พอดีเห็นหลังคนไว ๆ คล้ายคล้ายกับ คนเคยเห็น แต่ไม่แน่ใจว่านายปุ่นหรือนายใบ พอดีผมเก็บมิดพับได้ เล่มหนึ่ง” จอมล้วงเอามิดพับจากกระเป๋าทางเกงออกมาให้ทุกคนดู

“ผมจำได้ มิดเล่มนี้เป็นของใคร ขวัญ นายก็คงจำได้ใช่ไหม”

“แบ่งก็จำได้” แบ่งเจิมขัดขึ้น “นี่มันมิดของนายใบนี้ ใช่ไหม พี่จอม”

จอมพยักหน้า “ทำไมแบ่งจำได้”

“ก็ลุงใบใช้มิดเล่มนี้หลายอันเบ็ดตกกุ้งให้เราไงคะ แบ่งจำติดตา เลย เพราะมิดเล่มนี้มีใบมิดพับซ่อนอยู่ตั้งหลายใบ”

“พี่ยอมรับแบ่งเป็นนักสืบร่วมกับพี่ก็ตรงนี้แหละ” จอมพุด
พร้อมกับหัวเราะ

“ทีนี้ก็ถึงบทลงโทษสามสหายนักสืบกันละ” มารดาของขวัญ
เอ่ยขึ้นบ้าง “ต้องไปถอดออกกันขโมยมาคืนจ้ะ”

เด็กทั้งสามมองหน้าเกียวกัน แต่แล้วขวัญตัดสินใจว่า

“ผมเอง จะได้ร่วมกิจกรรมสามสหายนักสืบกับเขาได้เต็มที”

คณะผู้จัดทำ

ท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา	นายสมบัติ คิ้วอก
นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ	นายวรพงศ์ วรชาติอุดมพงศ์
นางแมนมาศ ขวลิต	นางสาวสุธีรา สาริตภัทร
นางสิรินทร์ ช่างโซติ	นางสสว ย โรจนสโรช
นางสมบุรณ์ สิงฆมานันท์	นางสาวสุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์
นางสาวธรรมบุญ โรจนะบุรานนท์	นางสาวลมูล รัตตากร
นายวิริยะ สิริสิงห	นายสวัสดิ์ สุวรรณอักษร
นางพรจันทร์ จันทวิมล	นายชัยวัฒน์ คุประตกุล
นายสันต์ เตชะกัมพูช	นายครรชิต มาลัยวงศ์
นายวิโชค มุกตามณี	นางธนาลัย ภักดีกุล
นายประเทศ สุขสถิตย์	นายประสพโชค นวพันธุ์พิพัฒน์
นายวินัย รอดจำ	นางศรารัตน์ สิงหนาท
นางนันทนา ประจวบเหมาะ	นางสาวอุษณีย์ วัฒนพันธ์
นางพจณี พลสิทธิ์	นางสาวจินตนา ไบกาซูยี
นายเกริก ยุ้นพันธ์	นางจารุติ ผโลประการ
นายศรีสวัสดิ์ ศรีสรากร	นางสาวปริญญา ฤทธิ์เจริญ

คณะบรรณาธิการ

นางแมนมาศ ขวลิต
นางสาวจินตนา ไบกาซูยี
นางจารุติ ผโลประการ
นางสาวปริญญา ฤทธิ์เจริญ

